STJERNEN

139. ÅRGANG NUMMER 6 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JUNI 1990

STJERNEN

JUNI 1990

OMSLAGET:
FOTO: JANET THOMAS

MISSIONÆR FRA PUERTO RICO

Jeg blev døbt for tre år siden i Puerto Rico, en ø i Det Caribiske Hav, og er nu på mission i San Antonio i Texas. Jeg er Herren så taknemmelig, fordi han sendte mig ud for at arbejde med det latinamerikanske folk i De Forenede Stater. En mission er en oplevelse, som enhver burde have. Det er en vidunderlig måde at tjene Herren på, når man helliger to år af sit liv til at forkynde evangeliet. Vi må arbejde med forenede kræfter, så Guds rige kan vokse her på jorden.

Ældste José Tomas Leon
San Antonio mission, Texas

VISION OM HÅB

Min far, Juan Castro Duque, er præsident for missionen i Osorno i Chiles. En varm lørdag eftermiddag, hvor solen skinnede, bad han os ledsage sig til en dåb, som han var blevet bedt om at udføre. Da vi kørte ud til søen, hvor dåben skulle foregå, begyndte det at regne og alle blev våde og tilsølede. Regnen fortsatte under hele dåbsmødet.

Da mødet var forbi, gik vinden over til let brise, regnen tog af og søen var rolig. Derpå så vi en smuk regnbue, som begyndte at tage form. Himlen var stadig dækket af mørke skyer, men regnbuen strålede.

Da forstod jeg, at dåben, hvor man tilslutter sig Kristi kirke, er alt værd. Det betød intet, at vi havde problemer med vejret eller andre trivielle ting, efter at have været vidne til dette smukke mirakel. Lige siden den dag, har jeg i langt højere grad fornemmet vor himmelske Faders kærlighed. Jeg ved, at det var ham, der gav os denne smukke vision om fred, kærlighed og håb.

Carolina Castro
Osorno, Chile

TEMPELVELSIGNELSER

Nogle af de største oplevelser jeg har haft i mit liv, har jeg fået ved at tage til templet i Mexico City og yde ofre for at kunne gøre det.

Engang var der en misforståelse omkring tidspunktet, hvor bussen skulle afgå på en tempeltur, og den var allerede kørt, da Kirkens medlemmer kom. Vi bad, og det lykkedes os at komme med en senere bus. Mange af medlemmerne måtte stå op de 400 km, men vi var velsignet gennem præstedømmet til at være sunde og stærke, så vi kunne klare turen. Vi ankom allesammen, og fik en meget åndelig oplevelse.

Jeg har et vidnesbyrd om tempelbesøg. Intet kan forhindre mig i at tage afsted. Jeg ved, at vi får større åndelighed, når vi tager afsted.

Fransisco J. Reyes Rodrigues
Oaxaca, Mexico

MORMONS BOG

Jeg ville ønske, at alle mine søskende rundt omkring i verden ville læse Mormons Bog. Formålet med Mormons Bog er at hjælpe os til at opnå evigt liv og få succes her på jorden.

Sergio Samuel Zavaleta
Reform, Mexico

MISSIONÆRREDSKAB

Jeg elsker *A Liahona* (Stjernen på portugisisk), fordi jeg føler at den kan hjælpe os til at få et vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Den får mig desuden til at føle mig nærmere generalautoriteterne.

Jeg anser dette blad for at være en velsignelse og en nødvendig støtte for missionsarbejdet, fordi de oplevelser, vi læser om deri, fuldt ud afspejler den kærlighed, som Herren har skænket sine børn gennem den smukke frelsesplan.

Tania Aparecida Moyano
São Paolo, Brasilien

ET VIDUNDERLIGT LAND

Jeg har god grund til at takke min himmelske Fader, fordi jeg er borger i et land som Mexico. Jeg er oprigtigt lykkelig, fordi jeg er født i Mexico, og fordi jeg kan se, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har stadig fremgang i mit land.

Muligheden til at kunne vælge selv, retten til at dyrke Gud, og et smukt tempel – er altsammen gode grunde til at sige: „Tak, himmelske Fader, for mit smukke land og for alt det, som findes i det."

Sara Mera Garcia
Hidalgo, Mexico

Juni 1990 139. Årgang Nummer 6

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend.*

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 85,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9006 DA

BUDSKAB
FRA DET
FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Bed altid

PRÆSIDENT
EZRA TAFT BENSON

Under sin jordiske mission lærte Jesus os, hvordan vi skulle bede:
„Derfor skal I bede således: ‚Vor Fader, du som er i Himlene!
Helliget vorde dit navn;
komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;
og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen!' " (Mattæus 6:9-13).

Han befalede os endvidere: „Våg og bed, for at I ikke skal blive trætte" (Lukas 18:1).

„Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse" (Mattæus 26:41).

I denne uddeling har han påbudt: „Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads" (L&P 93:49).

Frelseren sagde til Joseph Smith: „Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger" (L&P 59:21).

Desuden har vi fået denne befaling fra vores opstandne Herre, da han virkede blandt nephiterne i den vestlige verden: „I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham . . .

I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.

Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer" (3 Nephi 18:15, 18-20).

Her følger fem metoder til bedre kommunikation med vor himmelske Fader.

„BED ALTID, SÅ SKAL JEG UDGYDE MIN ÅND OVER DIG, OG STOR SKAL DIN VELSIGNELSE BLIVE. JA, STØRRE, END OM DU SKULLE FÅ JORDENS SKATTE" (L&P 19:38)

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

1. *Vi skal bede ofte.* Vi bør være alene med vor himmelske Fader mindst to eller tre gange om dagen – „morgen, middag og aften", siger skriften (Alma 34:21). Vi får desuden at vide, at vi altid skal bede (se 2 Nephi 32:9; L&P 88:126). Det betyder, at vores hjerte hele tiden skal være fordybet i bøn til vor himmelske Fader (se Alma 34:27).

2. *Vi bør finde et passende sted, hvor vi kan meditere og bede.* Vi har fået at vide, at det er „i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen" (Alma 34:26). Det vil sige, et sted, hvor man er uforstyrret i løndom (se 3 Nephi 13:5-6).

3. *Vi skal forberede os til at bede.* Hvis vi ikke har lyst til at bede, så skal vi bede, indtil vi får lyst til at bede. Vi skal være ydmyge (se L&P 112:10). Vi skal bede om tilgivelse og barmhjertighed (se Alma 34:17-18). Vi skal tilgive enhver, som vi har næret dårlige følelser overfor (se Markus 11:25). Og alligevel står der i skrifterne, at vi beder forgæves, hvis vi „bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede, og ikke deler (vores) midler . . . med dem" (Alma 34:28).

4. *Vores bønner skal være meningsfyldte og relevante.* Vi skal passe på ikke at bruge de samme vendinger, hver gang vi beder. Vi ville også blive sårede, hvis en ven sagde de samme ord til os hver eneste dag, og kun talte med os af pligt og knap nok kunne vente på at få samtalen overstået, før han vendte sig om imod tv-apparatet og glemte os.

Det ville være godt, hvis vi i alle vore bønner brugte skriftens hellige tiltaleformer – det vil sige, at vi siger „Fader" i stedet for „far". Derved viser vi større respekt for Guddommen.

Hvad skal vi bede om? Vi skal bede for vores arbejde, imod vore fjenders og djævelens magt, for vores velfærd og for vores omgangskreds. Vi skal rådføre os med Herren om alle vore beslutninger og aktiviteter (se Alma 37:36-37). Vi må være så taknemmelige, at vi takker for alt, hvad vi har (se L&P 59:21). Vi må erkende Herrens hånd i alting. Utaknemmelighed er en af vore største synder.

I en af vor tids åbenbaringer har Herren erklæret: „Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundredfold, ja mere" L&P 78:19).

Vi skal bede om det, vi trænger til, idet vi passer på ikke at bede om noget, som kan være os til fordærv (se Jakobs brev 4:3). Vi skal bede om styrke til at overvinde vore problemer (se Alma 31:31-33). Vi skal bede om inspiration til Kirkens præsident, generalautoriteterne, vores stavspræsident, vores biskop, vores kvorumspræsident, vores hjemmelærere, familiemedlemmer og landets ledere. Der kunne nævnes andre, men ved Helligåndens hjælp vil vi vide, hvem vi skal bede for (se Romerne 8:26-27).

5. *Når vi har bedt om noget i en bøn, er det vores ansvar at hjælpe med til, at det sker fyldest.* Vi skal lytte. Måske ønsker Herren at rådgive os, mens vi endnu ligger på vores knæ.

Præsident David O. McKay lærte os: „Oprigtig bøn indbefatter, at vi, når vi beder om en egenskab eller en velsignelse, også arbejder på at opnå denne velsignelse eller fremelsker denne egenskab."

Gennem hele mit liv har jeg værdsat rådet om at fæste lid til bøn højere end noget andet råd, jeg nogensinde har fået. Det er blevet en del af mig selv – et anker, en konstant kilde til styrke og grundlaget for min kundskab om guddommelige forhold.

„Husk, at ligegyldigt hvad du gør eller hvor du end befinder dig, så er du aldrig alene," sådan lød et godt råd fra min far. Vor himmelske Fader er altid i nærheden. Vi kan række ud og modtage hans hjælp gennem bøn. Jeg har erfaret, at dette råd er sandt. Jeg takker Gud, fordi vi kan række ud og drage nytte af denne usete kraft, uden hvilken intet menneske kan yde sit bedste.

Da jeg som ung mand i 1922 var missionær i det nordlige England, blev modstanden imod Kirken meget intens. Det blev så slemt, at missionspræsidenten på et tidspunkt bad os om at holde op med at afholde gademøder, og nogle steder holdt man helt op med at missionere.

Min kammerat og jeg fik en indbydelse til at rejse til South Shields for at tale ved et nadvermøde. I indbydelsen stod

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

der: „Vi er sikre på, at vi kan fylde den lille kirkebygning. Der er mange her, som ikke tror på alle de falske påstande, der skrives om os. Hvis I vil komme, tror vi, at vi vil få et godt møde."

Vi tog imod indbydelsen. Vi fastede og bad oprigtigt for at få at vide, hvad vi skulle tale om. Min kammerat havde planlagt at tale om evangeliets første principper. Jeg havde forberedt mig grundigt til at tale om frafaldet.

Da vi kom, oplevede vi en vidunderlig ånd under mødet. Min kammerat talte først og gav et inspireret budskab. Jeg blev så påvirket af hans tale, at jeg talte så frit, som aldrig før i mit liv. Da jeg satte mig, gik det op for mig, at jeg ikke havde sagt et eneste ord om frafaldet. Jeg havde i stedet for talt om profeten Joseph Smith og båret mit vidnesbyrd om hans guddommelige mission samt om sandheden af Mormons Bog.

Efter mødet kom flere af de tilstedeværende ikke-medlemmer hen til mig og sagde: „I aften har vi fået et vidnesbyrd om, at mormonismen er sand. Nu er vi parate til at blive døbt."

Det var et svar på vores faste og bønner, for vi bad om, at vi kun måtte sige det, som ville røre undersøgernes hjerter.

I 1946 bad præsident George Albert Smith mig om at rejse til det krigshærgede Europa for at genrejse vore missioner – fra Norge til Sydafrika – og iværksætte et program til fordeling af mad, tøj, sengetøj og så videre.

Vi oprettede hovedkvarter i London, hvorpå vi indledte aftaler med militærmyndighederne på kontinentet. En af de første mænd jeg ønskede at træffe, var den øverstkommanderende for USAs styrker i Europa, som var stationeret i Frankfurt.

Da vi ankom til Frankfurt, forsøgte min ledsager og jeg at få en aftale med generalen. Men adjudanten, hos hvem vi skulle træffe aftalen, sagde: „Mine herrer, det vil ikke være

muligt for Dem at komme til at tale med generalen inden for de næste tre dage. Han er stærkt optaget, og hans tid er udfyldt med aftaler."

Jeg svarede: „Det er meget vigtigt, at vi får en samtale med ham, og vi kan ikke vente så længe. Vi skal være i Berlin i morgen."

Han sagde: „Jeg beklager, men det kan ikke lade sig gøre."

Vi forlod bygningen, gik ud i vores bil, tog vores hatte af og bad en bøn. Derpå gik vi atter ind i bygningen og fandt en anden adjudant i modtagelsesværelset. I løbet af mindre end et kvarter fik vi foretræde for generalen.

Vi havde bedt om, at vi måtte komme til at tale med ham og gøre indtryk på ham, velvidende at alle hjælpeforsyninger, ligegyldigt hvor de kom fra, måtte overdrages militæret til uddeling. Vores formål var, som vi forklarede generalen, at vi gennem vores egne kanaler kunne fordele vores egne varer til vores eget folk – samt at uddele fødevarer til sultende. Vi forklarede Kirkens velfærdsprogram, og hvordan det fungerede.

Til sidst sagde han: „Mine herrer, jeg synes, at De skal gå i gang med at samle Deres forsyninger, og når De har fået dem samlet, har vi måske fået nye retningslinier."

Vi svarede: „General, vores forsyninger er allerede samlet. De er altid samlet. På mindre end fireogtyve timer fra det tidspunkt, vi telegraferer til Kirkens Første Præsidentskab i Salt Lake City, vil jernbanevogne med forsyninger være på vej mod Tyskland. Vi har mange lagerhuse fyldt med de grundlæggende fødevareemner."

Så indrømmede han: „Jeg har aldrig før hørt om et folk med en sådan forudseenhed." Hans hjerte var rørt, således som vi havde bedt om, at det måtte blive. Før vi forlod hans kontor, havde vi en skriftlig bemyndigelse til at foretage vores egen fordeling til vore medlemmer gennem vore egne kanaler.

Det gør godt inderst inde at vide, at Gud tænker på os og er rede til at hjælpe os, når vi sætter vores lid til ham og gør det, der er rigtigt. Der er ikke plads til frygt hos mænd og kvinder, der sætter deres lid til den Almægtige. Mennesker som ikke betænker sig på at ydmyge sig for at søge guddommelig vejledning gennem bøn. Selvom der skulle komme forfølgelser, selvom der skulle komme modangreb, kan vi pany føle os trygge, for Gud vil tale fred til sjælen. Denne fred, denne ophøjede, rolige ånd, er den største velsignelse i livet.

Da jeg som dreng var i Det Aronske Præstedømme, lærte jeg et digt om bøn, som jeg husker den dag i dag:

Jeg ved ikke helt præcist hvordan,
men jeg ved, Gud bønner besvare kan.
Hans løfte til mig mit hjerte rører,
om at han altid bønnerne hører.
Før eller siden han gir' mig besked,
jeg ved det og be'r i tålmodighed.
Velsignelsens art jeg ikke kender,
men ved bestemt, han til mig den sender.
I bøn jeg stoler på ham alene,
han er den klogeste, skulle jeg mene.
Forvisset jeg er – han velsigner mig mest
og skænker mig det, som tjener mig bedst.
(Gendigtning af Eliza M. Hickoks „Prayer"). □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

1. Herren har opfordret os til ofte at bede.
2. Bønner skal være meningsfyldte og relevante.
3. Når vi har bedt, er det vores ansvar at hjælpe med til, at bønnen bliver opfyldt.
4. Er der nogle skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og drøfte?

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

Tusind eksemplarer af Mormons Bog

THOMAS M. HADLEY

Det var sommeren 1948. Min kammerat og jeg havde for syvende gang besøgt et hus i Kolding. Tidligere var det en lille dame med stok, som havde åbnet døren, taget imod vores missionærpjece, smilet og langsomt lukket døren uden at sige et ord.

Vi besluttede os til en sidste gang at prøve at få en samtale i gang med hende. Vi var forberedt på som sædvanlig at blive afvist, men til vores overraskelse, var det hendes mand der åbnede døren. Han hed Marinus Mogensen. Han var en venlig, videbegærlig mand, der stillede mange spørgsmål om mormonerne.

Min kammerat, ældste Young, fortalte ham om Mormons Bog, og det vakte hans opmærksomhed. Vi viste ham bogen og opfordrede ham til at læse den. „Det vil jeg med glæde gøre," sagde hr. Mogensen. „Jeg læser alt, så hvorfor skulle jeg ikke også læse jeres Mormons Bog? Kom tilbage om to uger, så vil jeg sørge for at have læst bogen."

To uger efter fortalte hr. Mogensen, at han havde læst de første 96 sider, og at han syntes, at det var en god bog. „Jeg har læst hvert kapitel flere gange, og det er derfor, at det har taget så lang tid," forklarede han. „Det er ikke bare en roman. En sådan bog tager det hele livet at læse." Han forsikrede os om, at han ville fortsætte med at læse i Mormons Bog og bad os om at holde forbindelsen vedlige.

Et par uger senere så vi hr. Mogensen komme kørende ned ad gaden i sin bil. Han vinkede og gjorde tegn til at han ville tale med os. Da vi kom hen til hans bil, åbnede han døren og sagde højt: „Ældster, bogen er sand, jeg ved det. Jeg er lige blevet færdig med at læse den, og jeg vil gerne købe 1000 eksemplarer af den."

Ældste Young og jeg var forbløffede. Hr. Mogensen forklarede, at han havde brugt meget tid på at studere Mormons Bog, og at Ånden havde fortalt ham, at den var sand. Han ville gerne videregive det store budskab, som stod i bogen, til sine landsmænd. Han spurgte, om vi kunne kontakte missionspræsidenten og træffe de nødvendige foranstaltninger.

Missionspræsidenten blev henrykt, og de to mænd mødtes for at træffe aftale om bøgernes levering. Hr. Mogensen beholdt selv flere eksemplarer af Mormons Bog for at kunne give dem til familie og venner. Han gav resten til missionærerne, så de kunne låne dem ud til interesserede undersøgere. Som følge af dette har mange mennesker fået velsignet deres tilværelse.

Senere fortalte bror Mogensen ældste Young og mig, at han for mange år siden havde drømt, at en ung mand havde besøgt ham og givet ham en bog, som han skulle læse. Han læste den, og den gav ham megen lykke og glæde. Han kiggede på ældste Young og sagde: „Ældste Young, du er den mand, jeg så i min drøm for mange år siden." ☐

Thomas M. Hadley er medlem af Highland ward i Ogdens østre stav i Utah.

„JEG HAR LÆST HVERT KAPITEL FLERE GANGE," FORKLAREDE HAN. „DET ER IKKE BARE EN ROMAN." MARINUS MOGENSEN BAD OG FIK ET VIDNESBYRD OM MORMONS BOG.

ILLUSTRERET AF DOUG FRYER

Takket være oversvømmelsen

RANDI SPURLING

Kære bror og søster Heath!

I ved ikke, hvem jeg er, og alligevel står jeg i dyb gæld til jer. Fordi I efterkom præsident Bensons råd om at „oversvømme jorden med Mormons Bog", er mit liv for stedse forandret. Ser I, jeres vidnesbyrd stod på indersiden af den Mormons Bog, som jeg fik at to missionærer i august 1988. I skrev: „Den vil påvirke dit liv, som intet før har gjort." Denne augustdag vidste jeg ikke, hvor meget jeg kom til at sande disse ord. Jeg vil gerne fortælle jer min historie.

Jeg hedder Randi Spurling og er opdraget som aktiv medlem af en anden kirke. Men lidt efter lidt kom jeg bort fra min tro. Da min mand forlod vores familie i februar 1988, tog han alle vores penge med sig og lod mig sidde tilbage med en masse regninger. Min eneste trøst fik jeg ved at gå i kirke hver uge. Jeg syntes, at jeg havde brug for kirken, men det var ikke åndeligt tilfredsstillende for mig bare at komme til møder en gang om ugen.

En aften i denne vanskelige periode af mit liv, hørte jeg nogen banke på min dør. Jeg lukkede op og så to nydelige unge mænd i kridhvide skjorter og mørkt jakkesæt. De sagde, at de kom fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og spurgte, om de måtte tale med mig. Da min gode nabo og veninde, Lorrie, var mormon, besluttede jeg mig til at høre på dem, om ikke andet så for bedre at kunne forstå, hvad Lorrie troede på.

Mens jeg stod og så på disse to unge mænd, kom jeg i tanke om en samtale, jeg havde haft med Lorrie et par måneder før. Hun spurgte mig, om jeg nogensinde havde tænkt på at gifte mig igen. Jeg svarede eftertrykkeligt: „Nej!" Jeg vidste, at hvis jeg nogensinde besluttede mig til at gifte mig igen, så skulle det være med en mand, der hverken drak, røg eller gik ud med fremmede piger. En, som gik i kirke, var ærlig, ikke bandede, og en som elskede sin familie mere end verdsligt gods. „Men sådan en mand eksisterer bare ikke," sagde jeg til hende. „Ham måtte jeg lede efter i al evighed." Lorrie smilede og forklarede, at de fleste mænd, hun kendte, var netop sådan. Jeg måtte le.

Nu stod jeg og så på disse to missionærer og var nysgerrig. Derfor bad jeg dem om at komme igen.

Et par dage efter gav ældste Walker og ældste McAllister mig den første missionærlektie, og det var vidunderligt. De gav mig en Mormons Bog og bad mig læse den og bede om at få at vide, om den var sand. Bror og søster Heath, i denne Mormons Bog står jeres vidnesbyrd, og der ligger jeres billede. Jeg blev meget rørt over jeres budskab.

Da missionærerne besøgte mig for anden gang, havde jeg svært ved at acceptere deres lektie. Det forekom mig, at de udfordrede alt, hvad jeg troede på. De spurgte mig for eksempel, hvad jeg mente om dåb. Jeg sagde, at jeg var døbt. Da de forklarede, at det var nødvendigt at blive døbt ved nedsænkning, syntes jeg, at de var skøre. Jeg syntes, at vi

„DE GAV MIG EN MORMONS BOG OG BAD MIG LÆSE DEN OG BEDE OM AT FÅ AT VIDE, AT DEN VAR SAND. BROR OG SØSTER HEATH – I DENNE MORMONS BOG STÅR JERES VIDNESBYRD, OG JERES BILLEDE ER I DEN. JEG BLEV MEGET RØRT OVER JERES BUDSKAB."

ILLUSTRERET AF DOUG FRYER

talte om dette emne i en evighed. Så spurgte ældste Walker stille, om jeg ville knæle ned sammen med dem og bede en bøn. Jeg havde aldrig forestillet mig, at en mand ville knæle ned og bede, især ikke på mine vegne. Vi knælede ned og bad sammen.

Da jeg tænkte nærmere over, hvad missionærerne havde fortalt mig, blev jeg panikslagen. Hvis jeg troede på det, de sagde, betød det, at jeg skulle ændre min levevis – og det havde jeg ikke lyst til. Jeg kunne godt lide at leve, som jeg gjorde.

I det øjeblik besluttede jeg mig til, at jeg aldrig mere ville åbne denne „Mormonbog", og jeg ville aldrig igen tillade missionærerne at komme ind i mit hjem. Men om aftenen, lige før jeg gik i seng, blev jeg overvældet af Ånden, åbnede Mormons Bog og læste, lige til jeg ikke kunne holde øjnene åbne længere. Da jeg døsede hen, så jeg mig selv vandre hvileløst omkring i totalt mørke. Jeg gned mine øjne, for jeg følte det, som om de var blændet af sand. Hvis jeg bare kunne finde en måde at rense dem på. Jeg blev så lykkelig, da jeg kom til en lille sø med klart vand. Jeg gik ud i vandet og dykkede helt ned under overfladen for at få alt sandet vasket bort. Da jeg kom op af vandet, blev jeg omgivet af det mest strålende lys. Omsider kunne jeg se klart! Jeg følte mig meget, meget lykkelig!

Da jeg vågnede, blev jeg pludselig bange. Missionærerne havde ret! Hvad skulle jeg nu gøre? Hvordan kunne jeg indrømme over for dem, at jeg nu troede, at det var nødvendigt at blive døbt ved nedsænkning? Jeg besluttede mig til ikke at fortælle missionærerne om min oplevelse, men da vi mødtes, og jeg skulle have den næste lektie, fik Ånden overtaget, og jeg beskrev begejstret min drøm for dem.

Jeg fik fortsat lektier og hungrede efter den viden, som jeg kunne få gennem Mormons Bog. Jeg læste mange, mange aftener, til jeg var helt udmattet. Ved to lejligheder holdt jeg blot bogen i hånden, og jeg græd. Jeg følte mig for uværdig til at læse så kostbare sandheder. Jeg vidste, at det jeg læste, var sandt, men jeg kunne stadig ikke forpligte mig til at ændre levevis. En kærlig himmelsk Fader gav mig dog fortsat mulighed for at lære mere.

Jeg gik for eksempel til Kirkens møder og aktiviteter sammen med Lorrie. Jeg lyttede til profetens ord i radioen til kvindernes årlige konferencemøde; jeg deltog i firesides, hvor man talte om Lære & Pagter; deltog i Hjælpeforeningens hjemkundskabsmøder; og jeg lærte Mormons Bog så godt at kende, at jeg begyndte at genkende citater, som blev brugt i taler og artikler.

Jeg begyndte at blive ven med mange mennesker, som jeg mødte ved Kirkens møder og aktiviteter, og jeg udviklede et særligt forhold til missionærerne. Men jeg var bange. Jeg var bange for at give slip på min „gamle" tilværelse. Jeg sagde til mig selv, at jeg hellere måtte holde mig fra disse mennesker *med det samme*, før jeg blev endnu mere engageret i dem og det, de troede på.

Da jeg havde fået den sjette og sidste lektie, var jeg lettet. Nu kunne jeg fortsætte mit liv uden at tænke på noget, som jeg ikke ønskede at bekymre mig om. Men jeg undervurderede missionærerne og medlemmerne. Disse mennesker efterlevede principperne i deres religion dag efter dag. Hvori bestod deres hemmelighed?

Det fik jeg svar på i november, da jeg blev inviteret til at overvære en dåbshandling. Der skete intet usædvanligt før det øjeblik, da ældste McAllister trådte ned i dåbsbassinet for at døbe en ung mand. Tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg var så berørt af Ånden, at der ikke herskede tvivl i mit sind om, hvilken kirke jeg måtte tilhøre.

To uger efter inviterede missionærerne mig med til et juleprogram på tempelpladsen i Salt Lake City. Mens jeg kiggede og lyttede, blev jeg klar over, at jeg ikke kunne leve resten af mit liv som en ikke-mormon, der læste Mormons Bog og troede på, at den var Guds ord, eller som et ikke-medlem, der blot troede, at de sidste dages hellige levede det mest kristne liv, man kunne drømme om. Mens jeg kiggede mig omkring, hviskede en lille, stille stemme: „Det er dit folk. Følg dem."

Næste dag kontaktede jeg missionærerne. Jeg sagde til dem, at jeg var nødt til at sætte en dato for, hvornår jeg kunne blive døbt. Jeg ville ønske, at jeg på bånd kunne optage den glæde, jeg hørte i deres stemmer. Jeg håber aldrig, at jeg glemmer den.

Jeg blev døbt den 11. december 1988.

Jeg er taknemmelig for missionærerne og for kirkemedlemmerne, som jeg mødte, og for jer – bror og søster Heath, fordi I gav mig jeres vidnesbyrd og sørgede for, at jeg, en fremmed, fik denne værdifulde Mormons Bog. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Jeg har en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog" (Stjernen, januar 1989, s. 4). Jeg takker fordi, strømmen flød forbi mig, fordi jeg ikke druknede, men blev holdt oppe. Jeg lever nu livet mere end nogensinde før.

Jeres søster i Kristi kirke,
Randi Spurling

En opfordring til medlemmerne

„Vi roser de af Kirkens medlemmer, som har deltaget i Mormons Bogs familie-til-familie-program, som går ud på at man sætter sit billede i en Mormons Bog sammen med sit vidnesbyrd. Disse ... bøger er blevet udleveret af missionærer overalt i verden. De har været med til at bringe titusinder af omvendte ind i Kirken hvert år.

Jeg opfordrer alle Kirkens medlemmer til at deltage i Mormons Bogs familie-til-familie-program – og sende sådanne bøger på mission. Vi skal sende millioner af eksemplarer af Mormons Bog ud til missionærerne hver eneste måned.

Vi har et stort arbejde, som skal udføres på meget kort tid. Vi må oversvømme jorden med Mormons Bog ..."

Præsident
Ezra Taft Benson

Jeg lod som om, jeg sov

LILLY SWANIGAN

SOM FORTALT TIL ANNIE SMITH

Her lå jeg, dybt forarget over min families manglende interesse for mine følelser. Jeg havde fortalt dem, at jeg ikke ønskede, at disse unge mænd skulle kommer i vores hjem og tale om Gud. Jeg var bitter over religion og havde skubbet Gud ud af mit liv. Jeg gav ham skylden for, at jeg som 13-årig blev ramt af dissemineret sklerose, og at han havde taget min far fra mig et par år senere, netop da jeg havde mest brug for ham.

Da de to unge mænd tilbød at fortælle min familie om deres religion, ønskede jeg ikke at have noget med dem at gøre. Men jeg kunne ikke forlade værelset, så jeg lod som om, jeg sov, når de underviste min familie om Kristus og en bog, som de kaldte Mormons Bog. Da de var færdige bad den ene unge mand en bøn, og min mor gav dem lov til at komme igen et par dage senere. Så snart de var gået, sagde jeg til hende, at jeg ikke ønskede nogen form for religion, og hvis min familie ønskede at høre på dette sludder, så ville jeg blive i mit værelse, når de unge mænd kom.

Tre dage efter kom missionærerne igen. Min familie lod mig sidde i en stol i stuen, trods mine protester. Igen lukkede jeg øjnene og lod som om, jeg sov. De ung mænd kom ind, spurgte om de måtte indlede med en bøn, hvorpå de be-

gyndte at undervise. Selv om jeg forsøgte, var det svært for mig at holde deres ord ude af min forbitrede verden. De talte om, hvor vi kom fra, hvorfor vi er på jorden, hvad der sker, når vi dør, og hvor vi kommer hen efter dette liv. De nævnte også tre riger – ikke den Himmel og det Helvede, som jeg havde hørt om i hele mit liv.

Hele samtalen betog mig. Og samtidig gav den mig en ny forståelse af tingene, jeg vidste at det var sandt. Selv i min forbitrede tilstand, hvor jeg ikke kunne tilgive, var jeg alligevel i stand til at skelne mellem rigtigt og forkert, mellem sandhed og opspind.

Jeg åbnede øjnene og begyndte at stille spørgsmål. Hver gang missionærerne svarede, var det som om, deres ansigter lyste op, mens de lærte mig det, de vidste om liv og død. Jeg begyndte at stille dem alle de spørgsmål, som jeg overhovedet havde om religion.

Før de gik, lagde de en Mormons Bog i mit skød. Jeg ville så gerne læse den, men min sygdom havde taget det meste af mit syn, så jeg ventede utålmodigt, indtil min niece fik tid til at læse den for mig.

Da missionærerne kom tilbage et par dage senere, var jeg meget begejstret for det, vi havde læst, men jeg havde et meget vigtigt spørgsmål. Missionærerne var hvide. Jeg spekulerede på, om alle Kirkens medlemmer var hvide, og hvordan de så på, at sorte tilsluttede sig Kirken. Missionærerne forklarede, at det var Kristi kirke, og at alle var velkomne. Da de fortalte, at der var tre sorte, aktive familier i wardet, kunne jeg næsten ikke blive døbt hurtigt nok.

Efter mange bønner og en masse anstrengelser lykkedes det mig et år efter min dåb at komme til templet i Atlanta for at få min begavelse. Lægerne frarådede mig at tage ud på denne rejse, der varede 5 timer, men jeg vidste, at jeg måtte forsøge.

Da lægerne for elleve år siden stillede diagnosen – dissemineret sklerose, gav de mig to år at leve i. Jeg lever stadig i dag, skønt jeg er fuldstændig lammet fra halsen og nedefter. Men nu, da jeg har evangeliet, er jeg ikke længere bitter over min sygdom og min fars død. Jeg glæder mig til at få opfyldt Guds løfte om evigt liv, hvis jeg er trofast og holder ud til enden. ☐

Lilly Swanigan og Annie Smith bor i Columbus ward, Bessener stav i Alabama.

ILLUSTRERET AF JOHN JOHNSON

Uretfærdigt herredømme i ægteskabet

ÆLDSTE H. BURKE PETERSON
DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Hvordan man erkender, endda hos sig selv, det alvorlige og stadigt stigende problem, samt hvordan man overvinder det.

De breve og telefonopringninger, som Brødrene modtager fra trofaste hustruer og børn, der bliver følelsesmæssigt og fysisk mishandlet i deres eget hjem, bliver stadig flere. Disse søstres råb om hjælp er hjertegribende. Deres tryglende bønner får aldrig ende. Det er tragisk, og det sker alt for ofte, at mænd og fædre, endda nogle som bærer præstedømmet, i deres eget hjem opfører sig på en måde, som ikke ville blive accepteret noget andet sted i samfundet. En sådan uretfærdig adfærd forårsager utallige hjertesorger og ødelagte tilværelser.

Uretfærdigt herredømme kan udøves på mange forskellige måder. Det sker måske i forholdsvis mild grad, når man giver udtryk for kritik, vrede eller giver udtryk for sine alvorlige frustrationer. I mere ekstreme tilfælde kan uretfærdigt herredømme forekomme som verbal, fysisk eller følelsesmæssig mishandling. Når uretfærdigt herredømme udøves på mindre indlysende måder, bliver det desværre ofte enten ignoreret eller ikke erkendt som sådan. Denne artikel er skrevet i et forsøg på at hjælpe ægtemænd, fædre og deres familier til at erkende dette alvorlige og stadigt stigende problem i vores samfund. Ved at erkende og rette disse mindre indlysende former for upassende opførsel, kan vi måske forebygge den ekstreme opførsel, som den efterhånden kan udarte sig til.

Uretfærdigt herredømme er naturligvis ikke en udfordring som kun mænd udsættes for. Enhver – mænd såvel som kvinder – der på nogen måde leder eller styrer andre, kan gøre sig skyldig i at udøve uretfærdigt herredømme. Enhver kvinde og enhver mand vil – gift eller enlig, forældre eller ikke – gør vel i at lære at anvende de principper, som omtales her. Jeg håber, at følgende råd og forslag vil fæste rod i hjertet hos enhver troende og velvillig læser, som har brug for hjælp.

EKSEMPLER PÅ URETFÆRDIGT HERREDØMME

En hustru skrev: „Jeg har en kær, god og hårdtarbejdende mand, som ønsker, at jeg ikke skal mangle noget materielt i livet. Han bruger faktisk alle sine vågne timer til at forfølge dette mål. Han stopper kun lige længe nok til at sove, spise og til at gå i kirke om søndagen."

Det, hun siger, er i virkeligheden, at hun hellere vil nøjes med færre materielle goder og have lidt mere af sin mands tid og opmærksomhed. I sit store ønske om at forsørge sin familie og nå sit mål, kræver denne mand desuden fuldkommenhed af sine familiemedlemmer, og når han ikke synes, at de er fuldkomne nok, så giver det sig udtryk i kritik. Hans hustru fortsætter:

„Livet bliver nemt en ensom kamp for kvinder i sådanne situationer, for hvis de søger hjælp hos andre, får de oftest at vide, at de skal ændre indstilling, elske deres ægtefælle noget mere og være villige til at indgå kompromisser, for at det kan gå bedre. Derfor opgiver kvinden måske sine ønsker, håb og drømme – som ellers nemt kunne indpasses i en retfærdig levevis – til fordel for et menneske, som hele tiden minder hende om hendes fejl og fortæller, at hun ikke lever op til hans forventninger. Hvordan skal en kvinde kunne føle, at hun nogensinde vil blive sådan, som vor himmelske Fader for-

ILLUSTRERET AF MARK ROBINSON

venter, når hun aldrig kan behage sin mand, uanset hvor meget hun forsøger?"

En anden søster ringede til mig. Hun var bekymret, fordi hendes mand jævnligt købte pornoblade og hver aften så pornofilm på video, hvorpå han stillede upassende og anstødelige krav til hende. Til trods for denne syndige opførsel – som blev holdt hemmelig for mandens præstedømmeledere, indtil hans hustru i sin sjælekval ringede – havde denne mand virket som tempeltjener.

En søster gav udtryk for en bekymring, som deles af mange andre søstre, da hun sagde: „Vi trænger i den grad til støtte i vores hjem samt til at præstedømmebærerne vil være villige til at tilsidesætte deres egne særlige interesser på tidspunkter, hvor vi har brug for deres forståelse."

Denne kvinde understreger den vanskelige situation, som kvinder står i, når de er gift, men næsten ingen mand har, og som børn befinder sig i, når de næsten ingen far har. Disse mænd og fædre prioriterer andre ting før deres familie. De hævder, at de har alt for travlt i deres forretning eller med det daglige arbejde. De er måske meget interesseret i sport, elsker at se tv eller har ikke lyst til at tale med deres familie. De er måske oven i købet meget „flittige" i Kirken, ja, måske endda ledere, som tilbringer meget tid i Kirken „med at udføre Herrens arbejde", for at de kan flygte fra hjemmets problemer og stress.

Disse eksempler på uretfærdigt herredømme er taget fra det virkelige liv, og de illustrerer, hvad præsident Kimball sagde: „Det sker ofte, at mænd ikke altid viser kvinder passende respekt. Somme tider synes jeg, at vore sidste dages hellige kvinder ‚lider nød', blot fordi nogle af os ikke er så betænksomme og omsorgsfulde over for dem, som vi burde være. Vore spisekamre kan være fyldt med madvarer, og alligevel kan vore søstre hungre efter kærlighed og anerkendelse" (The Teachings of Spencer W. Kimball, s. 317. Redigeret af Edward L. Kimball. Bookcraft, Salt Lake City, 1982).

Et andet eksempel på uretfærdigt herredømme forekommer, når en far kræver lydighed mod visse regler, som han tilfældigvis har opstillet. Det er ikke i overensstemmelse med ånden i evangelisk ledelse. En mand kan tilføre rige dimensioner til sin ledelse, hvis han overvejer sådanne regler sammen med sin kone og sine børn, og de sammen med ham fastsætter reglerne.

Autokratisk ledelse giver sig udtryk på mange andre måder. Man holdt op med at holde familieaftener i en familie, fordi familiens medlemmer blev så trætte af de stridigheder og de vredesudbrud, som forekom ved hver familieaftén. Faderen, som samvittighedsfuldt påtog sig ansvaret for at hjælpe sin familie til at forbedre sig, benyttede uklogt tiden til at finde fejl hos familiens medlemmer og henlede deres opmærksomhed på det, som han syntes, at de gjorde forkert. Der blev ikke givet megen ros for resultater og bedrifter. Selv om han gjorde sig visse anstrengelser for at rose børnene, var det ikke nok til at kompensere for hans negative kritik.

ÆGTEMANDEN PRÆSIDERER I HJEMMET

Angående præstedømmelederskab har ældste John A. Widtsoe sagt: „Præstedømmet præsiderer altid, og det skal det, for ordenens skyld. Mange af kvinderne i forsamlingen eller i hjælpeorganisationerne er måske klogere, har langt større mental styrke, endda større naturlige ledereevner end de mænd, som præsiderer over dem. Det har ingen betydning. Præstedømmet overdrages ikke mænd på baggrund af mental magt, men det overdrages gode mænd, som bruger deres præstedømme som en guddommelig gave, når Kirkens ledere beder dem om det. Den gave, som kvinden har fået, er af samme størrelsesorden, og den overdrages så vel den lille og svage som den store og betydningsfulde kvinde" („Priesthood and Church Government'" s 90. Samlet af John A. Widtsoe. Deseret Book Company, Salt Lake City, 1939).

Præsident Joseph Fielding Smith har belært om, at dette forhold også gælder i hjemmet. „Der er intet i evangeliets lære, som siger, at mænd står over kvinder. Herren har givet præstedømmets magt til mænd, og han har sendt dem ud for at arbejde i hans tjeneste. En kvindes kaldelse går i en *anden retning. Det ædleste, mest ophøjede af alle kald er det, som er givet kvinder: at de kan blive mødre til mænd. Kvinder bærer ikke præstedømmet, men hvis de er trofaste og sande, vil de blive præstinder og dronninger i Guds rige, og det indbefatter, at de vil få myndighed. Kvinderne*

ILLUSTRERET AF MARK ROBINSON

bærer ikke præstedømmet sammen med deres mænd, men de høster de velsignelser, der kommer af præstedømmet" („Lærdomme om frelse", bind 3, s. 149).

Men de principper, vi taler om, gælder lige såvel i de hjem, hvor manden ikke har præstedømmet. Præsident Kimball har forklaret: „Ægtemanden præsiderer i et ægteskab. I begyndelsen, da Gud skabte manden og kvinden, sagde han til kvinden: ‚Til din mand skal din attrå være, og han skal herske (men jeg kan bedre lide *præsidere*) over dig' (1 Mosebog 3:16)" („Teaching of Spencer W. Kimball", s. 316). Det er i den anledning interessant at lægge mærke til, hvad præsident Kimball skrev som dedikation til sin biografi. Han skrev: „Til Camilla Eyring Kimball, min ligestillede partner." (Se Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun.: „Spencer W. Kimball", Bookcraft, Salt Lake City, 1977).

Ifølge Himlens orden har manden myndighed til at præsidere i hjemmet. Det kan hverken diskuteres eller ændres. Men spørgsmålet er, *hvordan* han præsiderer, det bør vurderes og rettes på om nødvendigt.

Somme tider tror en mand, at hans opgave som husets overhoved giver ham ret til at kræve fuldkommenhed samt til enerådigt at bestemme, hvad hans kone skal gøre. Men i et hjem, der er opbygget på retfærdighed, skal forholdet mellem mand og kvinde være et partnerskab. En mand må ikke udstede ordrer. Han bør snarere samarbejde med sin kone, så de kan blive enige om en fælles beslutning.

En mand er nødt til at forstå, at hans magt til at øve god indflydelse på sin kone og børn kun kan finde sted gennem kærlighed, ros og tålmodighed. Det kan aldrig ske gennem tvang eller tyranni. Mange kvinder påtagrer sig store byrder ved at opdrage børn og udføre pligter i hjemmet. De udretter ofte hele mirakler for at opfylde alle de krav, der stilles dem. En mand, der kritiserer sin kone for det, hun ikke har gjort, fremfor at takke hende for det, hun har gjort, fremmer mismod. Men hvis han vil rose eller tilbyde lidt hjælp, så vil han opdage, at hans kone forsøger endnu mere flittigt på at gøre sin del. Kritik har en negativ indflydelse på kærligheden og interessen for ægtefællen. Kvinden har brug for sin mands kærlighed, ømhed og følelsesmæssige støtte.

Paulus gav dette råd: „I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den" (Efeserne 5:25). Som kommentar til dette råd har præsident Kimball givet følgende indsigt:

„Kan I forestille jer, hvor meget (Kristus) elskede Kirken? Hvert af dens åndedrag havde betydning for ham. Hele dens vækst, hele dens personlighed, var ham dyrebar. Han skænkede disse mennesker al sin energi, alle sine kræfter, al sin interesse. Han gav sit liv – og hvad mere kan man give? . . . Når manden er parat til at behandle sin familie således – så vil ikke alene hans kone, men også hans børn reagere på hans kærlige og eksemplariske ledelse. Det sker automatisk. Han behøver ikke at kræve det . . .

Hvis fædre skal respekteres, må de selvfølgelig fortjene respekt. Hvis de skal møde kærlighed, må de være konsekvente, elskværdige, forstående og venlige – og de skal ære deres præstedømme" („Men of Example", s. 5. Pjece, Church Educational System, Salt Lake City, 1973).

PRÆSTEDØMMETS MYNDIGHED OG KRÆFTER

Nogle brødre forstår ikke, at der er en afgørende forskel mellem præstedømmets myndighed og dets kræfter. Disse to ting behøver ikke at være det samme. Præstedømmets *myndighed* fås gennem håndspålæggelse af én, som har den rette myndighed. Men ifølge åbenbaring fra Herren fås præstedømmets kræfter kun gennem retfærdig levevis.

I skrifterne står der:

„Præstedømmets *rettigheder* er uadskilleligt forbundet med himlens *kræfter*, og . . . himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øver kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os. Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte" (L&P 121:36-37).

Disse himlens kræfter er magten til at velsigne, styrke, helbrede, trøste og bringe fred i hjemmet. Præstedøm-

mets magt er beregnet på at opløfte og opmuntre. De, som lærer, hvordan de skal udvikle disse kræfter, vil modtage de løfter, som er beskrevet i Lære & Pagter 132:20-21:

„Da skal de blive guder, fordi de aldrig har nogen begrænsning; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter. Da skal de være over alt, thi alt er dem underkastet. Da skal de blive guder, fordi de har al magt, og englene er dem underdanige.

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Om du ikke adlyder min lov, kan du ikke opnå denne herlighed."

I den „lov", der omtales i disse vers, finder vi princippet for retfærdigt herredømme beskrevet. Tænk over Herrens beskrivelse af en mand, der har magt, som omtalt i Lære & Pagter 121:41-42. Denne beskrivelse gælder specielt præstedømmet, men enhver der har myndighed, især ægtemænd og fædre, gør vel i at tilegne sig disse principper.

En mand der har magt, er én der præsiderer –

• *med overtalelse.* Han stiller ikke krav hverken i ord eller gerning, han manipulerer ikke med nogen, han appellerer til det bedste i enhver, han agter ethvert menneske højt og respekterer alle menneskers handlefrihed – mænd, kvinder, drenge og piger.

• *med langmodighed.* Han venter, om nødvendigt, og lytter til den mest beskedne eller den yngste person. Han er tolerant over for andres ideer og undgår at dømme hurtigt eller at blive vred.

• *med mildhed.* Han smiler oftere end han rynker brynene. Han er ikke grov, højrøstet eller skræmmende. Han irettesætter ikke i vrede.

• *i sagtmodighed.* Han er ikke opblæst, dominerer ikke samtaler, og han er parat til at indrette sin vilje efter Guds vilje.

• *med uskrømtet kærlighed.* Han forstiller sig ikke. Han er oprigtig, viser sin kærlighed uden forbehold, selv om andre er uelskværdige.

• *gennem venlighed.* Han er høflig og betænksom i de små ting såvel som i de store og mere synlige ting.

• *den rene kundskab.* Han undgår halve sandheder og søger at være forstående.

• *uden hykleri.* Han anvender selv de principper, han underviser i. Han ved, at han ikke altid har ret og er villig til at indrømme sine fejltagelser og sige undskyld.

• *uden svig.* Han er ikke udspekuleret eller durkdreven i sin omgang med andre, men er ærlig og pålidelig, når han beskriver sine følelser.

PRÆSTEDØMMETS MYNDIGHED OG KRÆFTER

- med overtalelse
- med langmodighed
- med mildhed
- i sagtmodighed
- med uskrømtet kærlighed
- gennem venlighed
- den rene kundskab
- uden hykleri
- uden svig

MISFORSTÅEDE OG FORKERT ANVENDTE SKRIFTSTEDER

Mennesker, som udøver uretfærdigt herredømme, tager alt for ofte skriftens lærdomme ud af deres sammenhæng. Tænk for eksempel på Mattæus 10:37: „Den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd."

Nogle vildledte fædre og mødre benytter dette skriftsted som undskyldning for at negligere deres familie. De har misforstået ideen bag det. De benytter dette råd til at retfærdiggøre, at de tilbringer en masse tid med aktiviteter i Kirken. I mange tilfælde gør de det først og fremmest for at få ros og opmærksomhed ved at yde en fortrinlig indsats i Kirken. Den, der dækker sin families behov derhjemme (hvilket til tider kan komme i konflikt med kirkeansvar), lægges der ikke så meget mærke til, og han får langt mindre ros af fremmede.

Biskopper og stavspræsidenter og andre ledere værdsætter selvfølgelig medlemmer, der er villige til at acceptere og udføre kaldelser og opgaver. Det er som det skal være. Uheldigvis er der nogle ledere som begår den fejltagelse at give udtryk for deres utilfreds hed med medlemmer som nu og da

tager sig af deres familiepligter i stedet for at tage sig af en kirkeopgave eller med det samme varetage en bestemt kaldelse. Sådanne ledere stoler for lidt på medlemmers evne til viist at kunne vælge mellem to korrekte handlinger. Til tider er disse ledere skyld i at medlemmer, der vælger at tage sig af deres families behov, får dårlig samvittighed. Dette er *ikke* som det skal være.

Et andet skriftsted, som misforstås og misbruges, er Lære & Pagter 121:43, hvor der står: „Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende."

Vi burde måske overveje, hvad det vil sige at irettesætte skarpt. En skarp irettesættelse betyder en klar irettesættelse, givet kærligt og bestemt i en alvorlig hensigt. Det betyder ikke, at man skal irettesætte sarkastisk eller bittert, eller ved at snerre eller hæve stemmen. Den, der irettesætter, som Herren har befalet det, behandler principper og ikke personer. Han angriber ikke en persons karakter, ligesom han heller ikke ydmyger eller forklejner nogen.

I næsten enhver situation, hvor en irettesættelse er påkrævet, er det bedre at irettesætte under fire øjne end offentligt. Hvis ikke hele wardet trænger til en reprimande, er det bedre at en biskop taler med den enkelte fremfor at irettesætte kollektivt. På samme måde har et barn eller en ægtefælle ret til at blive gjort personligt opmærksom på sine fejl. Offentlige irettesættelser virker ofte grusomme eller i det mindste vildledende.

Brigham Young gav os en nøgle til, hvordan det er muligt at irettesætte retfærdigt: „Hvis du nogensinde kaldes til at revse et menneske, så overskrid aldrig dine evner til at lindre smerten ... Når det er dig, der skal svinge pisken, så bed Gud om at give dig visdom til at bruge den uden at ødelægge et menneske, men til gavn for hans frelse" (*Journal of Discourses*, 9:124-25).

Enhver ægtemand og enhver far bør stille sig selv nogle spørgsmål for at finde ud af, om han måske står på grænsen til at udøve uretfærdigt herredømme:

1. Kritiserer jeg medlemmerne i min familie mere end jeg roser dem?

2. Insisterer jeg på, at familiens medlemmer skal adlyde mig, fordi jeg er far eller ægtemand, eller fordi jeg bærer præstedømmet?

3. Søger jeg oftere lykken på mit arbejde eller andre steder, end jeg gør derhjemme?

4. Tøver mine børn med at tale med mig om visse af deres følelser og bekymringer?

5. Forsøger jeg at holde på min autoritet ved fysisk afstraffelse eller disciplinering?

6. Opstiller jeg et utal af regler, som jeg påtvinger min familie, for derved at bevare herredømmet over dem?

7. Ser familiens medlemmer ud til at være bange for mig?

8. Føler jeg mig truet ved tanken om, at andre i familien skulle få del i de ansvar og beslutninger, som træffes i familien?

9. Er min kone så afhængig af mig, at hun er ude af stand til selv at træffe beslutninger?

10. Beklager min kone sig over, at hun ikke kan få husholdningspengene til at slå til, fordi det er mig, der bestemmer over pengene?

11. Insisterer jeg på at være den største kilde til inspiration for alle i familien fremfor at lære hvert enkelt barn selv at lytte til Ånden?

12. Er jeg ofte vred og kritisk over for familiens medlemmer?

Hvis svaret på nogle af disse spørgsmål er ja, er vi nødt til påny at vurdere vores forhold til vores familie.

En mand, der bærer præstedømmet, kan bedst finde ud af, om han forsøger at kontrollere sin families liv ved at vurdere sit forhold til Herren. Hvis han føler sig mindre inspireret eller ikke kan fornemme Helligånden (hvilket giver sig udslag i strid, uenighed eller oprør), så ved han, at han udøver uretfærdigt herredømme.

Desværre er der alt for mange mænd, der nægtes Himlens velsignelser, fordi de ikke forstår at rette sig efter Herrens råd om at undgå at udøve uretfærdigt herredømme. Men de af os, der lærer at disciplinere os og som mestrer at udøve retfærdigt herredømme, og som „pryder (vores) tanker med dyd", har Herren lovet:

„Da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed" (L&P 121:45-46).

Hvilken herlig dag! □

ILLUSTRERET AF MARK ROBINSON

Åh, — — — — — — —!

COLLEEN LAYTON

Åh nej! Det var som om, at dette ord sprang ud af teksten og op i mit ansigt, mens alt andet i klasseværelset svandt hen og blev betydningsløst. Vores fortrinlige, men strenge sproglærer havde netop givet mig teksten og bedt mig om at læse nogle afsnit op for klassen. Jeg lod blikket løbe hurtigt ned over den første side, men standsede brat, da jeg stødte på ordet.

Ser I, jeg vidste, at det var Connie, der skulle læse denne linie i teksten. Næsten alle i klassen – med nogle få undtagelser – kunne have læst dette ord uden personlig anfægtelse. Men jeg kendte Connie. Jeg kendte hendes høje standarder på alle områder i livet og vidste, at hendes trofaste overholdelse af disse standarder forbød hende at indgå kompromisser.

Hun var bare et godt eksempel på renhed, friskhed og lykke. Hun var meget omhyggelig med at have rene tanker og tale et pænt sprog. Og nu pludselig forventede en lærer, som ikke så noget som helst forkert i et sådant sprog, at hun brød denne standard. De andre var allerede i gang med at læse teksten højt, og jeg spekulerede på, hvad hun mon ville gøre. Og så blev det Connies tur.

„Åh, *GRÆSKAR*!" udbrød hun. Den forbløffede klasse brød ud i latter. Vores lærer kiggede hurtigt op med et overrasket udtryk i ansigtet og stod et øjeblik og studerede Connies ansigtsudtryk. Hun begyndte at smile, da det gik op for hende, at Connie overhovedet ikke var ude på at tiltrække sig opmærksomhed eller lave sjov. Men Connie fortsatte med at læse sin del af teksten som om intet var hændt. ☐

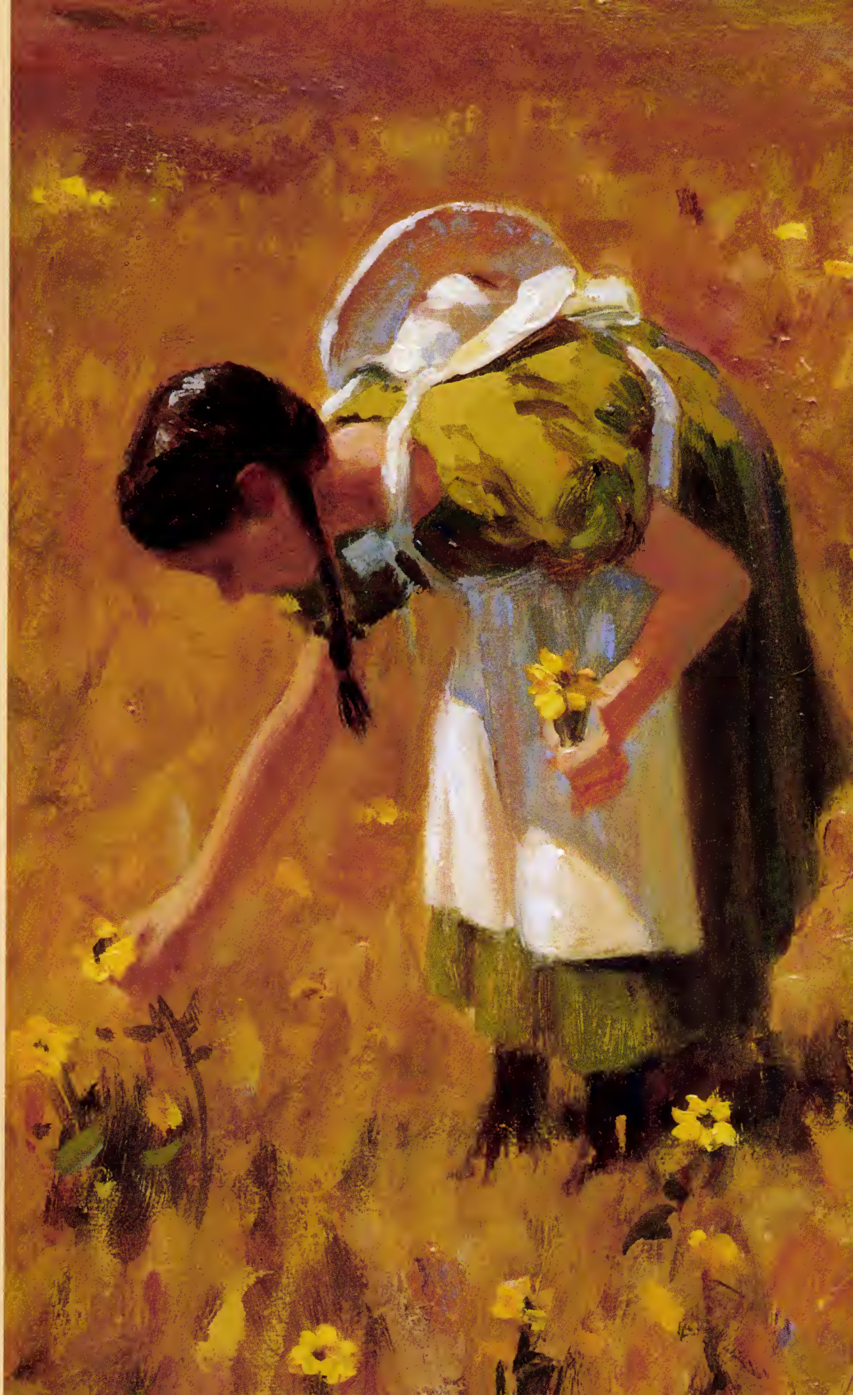

ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

BØRNESTJERNEN

139. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JUNI 1990

ISBN 0107-2145

DER BYGGES ET SKIB

Da Lehi og hans familie havde ligget i lejr ved havet i mange dage, talte Herren til Nephi. Han bad Nephi om at bygge et skib, som kunne føre dem til det forjættede land. (1 Nephi 17:7–8)

Nephi vidste ikke, hvordan man bygger et skib, men Herren sagde, at han ville vise ham det. Han fortalte Nephi, hvor han kunne finde metal, så han kunne lave det værktøj, som han fik brug for. (1 Nephi 17:9–10)

Laman og Lemuel drillede Nephi, fordi han begyndte at bygge et skib. De troede ikke på, at Herren havde fortalt Nephi, hvordan han skulle gøre. De ville ikke hjælpe ham. (1 Nephi 17:17–18)

Nephi ønskede, at Laman og Lemuel ville omvende sig fra at være oprørske. Han mindede dem om, at de havde set en engel. Han fortalte dem også, at Gud har magt til at gøre alting. (1 Nephi 17:23, 45–46)

Laman og Lemuel blev vrede på Nephi. De ville kaste ham i havet. De gik hen imod Nephi, men Guds kraft hjalp ham. (1 Nephi 17:48)

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Nephi befalede dem ikke at røre ham, for hvis de gjorde det, ville de visne hen. Han sagde, at de skulle hjælpe ham med at bygge skibet. (1 Nephi 17:49–50)

Herren sagde derpå til Nephi, at han skulle række Laman og Lemuel hånden. Da Nephi rørte dem, forfærdede Herren dem. Laman og Lemuel vidste nu, at Nephi havde fået kraft fra Gud. (1 Nephi 17:53–54)

Nephi bad Laman og Lemuel om at adlyde Gud og deres forældre. Han sagde, at de ville blive velsignet, hvis de gjorde det. (1 Nephi 17:55)

Laman og Lemuel omvendte sig og hjalp Nephi med at bygge skibet. (1 Nephi 18:1–2)

Nephi gik mange gange op på bjerget for at bede Gud om hjælp. Herren lærte ham, hvordan han skulle bygge skibet. (1 Nephi 18:3)

Da Nephi og hans brødre var færdige med at bygge skibet, vidste de, at det var et godt skib. De takkede Gud for hans hjælp. (1 Nephi 18:4)

PIONERLEGE

SUSAN DAVIS

I en typisk pionerskole var der kun ét klasseværelse, én lærer og omkring 25 elever i alle aldre. Drenge og piger i forskellige aldre nøjedes ikke blot med at blive undervist sammen, de legede også tit sammen.

En klar, solskinsdag var en perfekt dag til at lege skyggetagfat. I begyndelsen af frikvarteret blev Henry valgt til at være „den". Han løb efter de andre drenge og piger, idet han forsøgte at træde på deres skygge. Han skulle netop til at træde på Lauras skygge, men hun var så klog, at hun gemte sig i skyggen af et træ. Men Laura måtte ikke blive stående ved træet. Hun skulle tælle til ti og derpå forlade den sikre plads i skyggen. Da hun gjorde det, stampede Henry omgående på hendes skygge, og hun blev „den".

Pionerbørnene legede også en anden form for tagfat – det var kædetagfat. I denne leg var der to børn, som var „den". Denne gang var det Edna og Mary. Edna greb fat i Marys hånd, hvorpå de løb rundt efter de andre. Da de omme bag skolen fik fat i Carrie, tog hun Edna i hånden, hvorpå kæden bestod af tre børn. Kæden blev længere og længere, for hvert barn der blev fanget.

En anden pionerleg var „to mand frem for en enke". Caroline blev valgt til leder, og de andre børn valgte hver en partner. De stillede sig op parvis i en række bag Caroline. Når Caroline råbte: „To mand frem for en enke!" slap Henry og Charles, som stod bagest i rækken, hinandens hænder og løb til hver sin side. Henry løb langs højre side og Charles langs venstre side. Nu skulle de to drenge forsøge at gribe hinandens hænder foran Caroline, før hun fik fat i en af dem. Men Caroline fangede Charles, så hun blev Henrys nye partner. De tog plads forrest i rækken bag Charles, som var den nye leder, og legen begyndte forfra.

Pionerbørnene spillede også en form for rundbold. Kan du forestille dig en hjemmelavet sejlgarnsbold blive kastet op i luften, mens du står og svinger et fladt brædt? Det var sådan, pionerbørnene gjorde det.

Hvis børnene havde opført sig pænt i skolen, fik de måske en belønning af læreren. De fik lov til at lege en staveleg, når de var færdige med deres arbejde. Alle børnene stillede sig op på række ved væggen. En dag var det lille Mary, der stod forrest i rækken, og så måtte hun stave til et ord, som hun selv valgte. Hun kunne stave til *kat*. Den næste var Charles, som så skulle stave et ord, der begyndte med *t*, som var det sidste bogstav i Marys ord. Han stavede til *tal*. Den næste var Laura, og hun skulle stave et ord, som begyndte med *l*. Hun stavede langsomt: „l-e-v-e-n-d." Men hun havde stavet *levende* forkert, så hun måtte sætte sig. Legen fortsatte med, at Henry stavede et ord, der begyndte med *e*.

Så snart stavelegen var forbi, var klokken så mange, at børnene skulle hjem. Men den næste dag kom de igen for at blive undervist og lege i deres skole, hvor der kun var ét klasselokale. □

ILLUSTRERET AF MITCHELL HEINZE

HERRENS

DEBI MOORE

Pludselig i begyndelsen af vores primarylektie, mens vi var særligt ærbødige, sagde søster Gentry: „Jeg vil godt bede jer allesammen om at lukke øjnene."

Vi lukkede allesammen øjnene, mens vi spekulerede på, hvad der mon nu skulle ske.

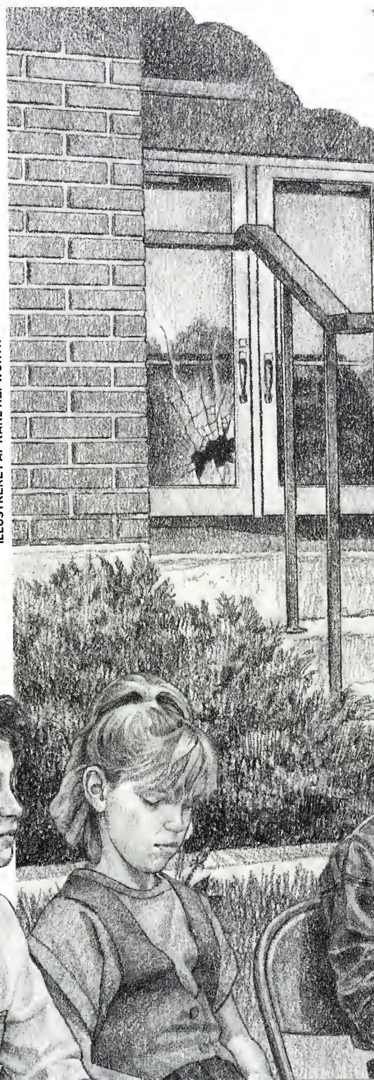
Det er godt. Nu vil jeg gerne have jer til at forestille jer, at I er på vej hen imod kirkens indgangsdør. I kigger jer omkring og ser, at græsset ikke er blevet slået i lang tid, og en masse ukrudt skyder op her og der.

„I går ind i bygningen," fortsatte søster Gentry, „ind igennem forhallen, hen imod kirkesalen. I forhallen ligger der sammenkrøllede papirer og knækkede farver. Der er tegnet på væggene, og der er snavsede fingeraftryk. Der hænger et stort edderkoppespind i hjørnet.

På vejen gennem gangen kommer I forbi klasseværelserne, her ser I snavsede tallerkener og madrester, som er blevet efterladt efter en fest. Der ligger affald på gulvet. Vinduerne er snavsede og gulvtæppet er fyldt med pletter, fordi de, der har spildt, aldrig har tørret op efter sig.

I kommer ind i kirkesalen, og der lægger I mærke til, at sæderne er slidte. Efterhånden som I kommer nærmere, kan I se, at der ligger støv under bænkene og i hjørnerne. Gamle programmer stikker ud fra salmebøgerne. Der ligger karamelpapir og kiksekrummer rundt omkring på bænkene og på gulvet."

Søster Gentry tav et øjeblik. „Nu må I godt åbne øjnene og fortælle mig, hvad I følte under denne fantasivandring."

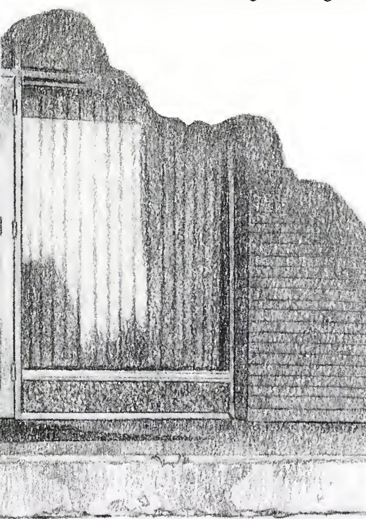

ILLUSTRERET AF KARL HEPWORTH

RENE HUS

Vi var alle enige om, at vi følte os snavsede og bedrøvede, og at vi ikke havde lyst til at komme et sådant sted mere.

Søster Gentry forklarede, at vores kirkebygning er Herrens hus, et helligt sted. Og det er nødvendigt, at vi allesammen gør vores del, for at den kan være ren og smuk, så Guds ånd kan være til stede.

Da Primary var forbi, gik jeg ned gennem forhallen og hen til biskoppens kontor, hvor jeg ventede på min far, som var medlem af biskoprådet. Jeg lagde mærke til, hvor rene væggene var. Jeg så ingen pletter på gulvtæppet eller edderkoppespind ude i hallen. Klasseværelserne var rene og pæne og stolene stod i pæne rækker. Vinduerne var rene og blanke.

Da jeg kom forbi kirkesalen, standsede jeg op. Jeg så noget papir og nogle programmer, der var efterladt på bænkene og bag nogle salmebøger. Det billede, søster Gentry havde beskrevet for os, blev pludselig levende for mig, og jeg samlede hurtigt det affald sammen, som nogen havde efterladt. Jeg syntes, at det var synd for de mennesker, som ikke forstod, hvor specielt Herrens hus er.

Da jeg så mig om efter den nærmeste papirkurv, fik jeg øje på min far, som stod og iagttog mig. Han lignede et stort spørgsmålstegn. Jeg så mig om i den rene kirkesal, og mit hjerte fyldtes af glæde. „Jeg gør bare min del for at holde kirken ren," sagde jeg.

Min far gav mig et hurtigt knus, og vi vidste begge to, at Herrens ånd var med os den dag i vores smukke kirkebygning. □

GUDDOMMELIG VEJLEDNING

LAUREL ROHLFING

FÆLLESTID

Mormons Bog og den hellige skrift er givet jer af mig til jeres belæring (Lære & Pagter 33:16).

Hvad nu, hvis du pludselig befandt dig alene langt borte, et sted som du ikke kendte, og du ønskede at komme hjem? Hvor kunne du få vejledning? Hvis du studerede et vejkort, kunne du finde ud af, hvor du var, og hvilken vej du skulle gå for at komme hjem.

Vor himmelske Fader giver dig guddommelig vejledning – gennem skrifterne – mens du lever her på jorden for at føre dig tilbage til dit himmelske hjem. De er som et vejkort og hjælper dig med at finde vej, hvis du vil læse og studere dem.

ANVISNING

Du kan lave en bog med historier og befalinger fra skrifterne, som kan hjælpe dig til at huske nogle af de guddommelige retningslinier, som vor himmelske Fader har givet os. Klip efter de punkterede linier på siden og fold udklippene sammen, så teksten står på bagsiden af hvert billede. Du kan lave andre historier fra skriften, som du ønsker at huske, ved at tegne billeder på almindeligt papir, der er klippet ud i samme størrelse som dem, på disse sider. Lav huller i billederne og bind dem sammen med et stykke garn eller hæft dem sammen.

IDEER TIL FÆLLESTIDEN

1. Bed børnene fortælle de andre i gruppen om deres yndlingsskriftsted, eller den historie i skriften de bedst kan lide, og hvilken hjælp de har fået af det.

2. Tal om begivenheder fra skrifterne, hvor skrifternes store betydning nævnes. (Se Joseph Smiths Skrivelser 2:11-12; 2 Kongebog 22, 23; 1 Nephi 3-4, 5:10-22; Mosiah 1:3-7; Lære & Pagter 138; osv).

3. Lær skriftsteder fra Mormons Bog udenad, således som præsident Benson har bedt os om, og fremsig dem for hinanden.

4. Fremstil skilte med sætninger (f.eks. Johannes 5:39). De kan laves ved at skrive bogstaverne med farver, lime garn på, eller ved at trække tråde gennem huller, der er lavet i forvejen. ☐

DANIEL I LØVEKULEN (DANIEL 6)

Daniel blev smidt i løvekulen, fordi han bad til Gud. Han blev fundet skyldfri for Guds åsyn.

Vi er nødt til at adlyde vor himmelske Faders bud for at blive beskyttet.

DAVID OG GOLIAT (1 SAMUEL 17)

Den unge David dræbte kæmpen Goliat med en sten, som han kastede med en slynge, „for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel".

Vor himmelske Fader hjælper dem, der har tro og tillid til ham.

LIGNELSEN OM DET FORTABTE FÅR (MATTÆUS 18:12–14)

Den gode hyrde forlod de nioghalvfems får for at finde det, som var forsvundet, og da han havde fundet det, jublede han: „Det er ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse skal fortabes."

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal finde dem, der er kommet på afveje, og hjælpe dem tilbage til ham.

DE TI SPEDALSKE (LUKAS 17:11–19)

Jesus helbredte ti spedalske, men kun den ene af dem, en samaritaner, kom tilbage for at takke ham: „Var der ikke ti, der blev renset? hvor er de ni? Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?"

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal takke ham for de velsignelser, vi modtager.

ALMA DEN YNGRE OG MOSIAHS SØNNER (MOSIAH 27:8–37)

Alma den yngre og Mosiahs sønner gjorde oprør mod Kirken og forsøgte at få andre til at blive ugudelige. En engel viste sig for Alma den yngre og sagde til ham: „Gå din vej og søg ikke mere at fordærve kirken." De fik allesammen tilgivelse, da de omvendte sig fra deres synder, og de brugte resten af deres liv på at forkynde Guds ord.

Vor himmelske Fader tilgiver os, når vi omvender os.

MORONI OG FRIHEDENS SYMBOL (ALMA 46:1–24)

For at få folk til at forsvare deres frihed, rev Moroni et stykke af sin kjortel og skrev på det: „Til erindring om vor Gud og vor religion og vor frihed" – og satte det på enden af en stang.

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal forsvare vores ret til at dyrke ham.

VISDOMSORDET (LÆRE & PAGTER 89)

Vi er blevet rådet til at spise sundt, og vi har fået befaling om ikke at nyde alkohol, tobak, te og kaffe. Så skal vi „løbe og ikke blive trætte; gå og ikke blive matte."

Det er nødvendigt at efterleve visdomsordet for at være sund og rask.

DEN FØRSTE ÅBENBARING (JOSEPH SMITHS SKRIVELSER 2:1–20, 26)

Joseph Smith spekulerede på, hvilken kirke der mon var den rigtige, så han bad om at få det at vide. Vor himmelske Fader og Jesus viste sig for ham og sagde, at han „ikke skulle slutte sig til nogen af dem, thi de var alle forkerte".

Vor himmelske Fader besvarer vores bønner.

ILLUSTRERET AF ELISE NIVEN BLACK

HELLIGÅNDEN

ANN LAEMMLEN OG JACKIE OWEN

Mennesker, som er blevet bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, kan have Helligånden hos sig. Helligånden hjælper dem til at vide, at vor himmelske Fader og Jesus virkelig eksisterer. Helligånden hjælper folk til at vælge ret. Han hjælper dem til at lære Guds principper at kende. Han er som en ven, der altid kan være med os og hjælpe os til at beslutte os til, hvad vi skal gøre.

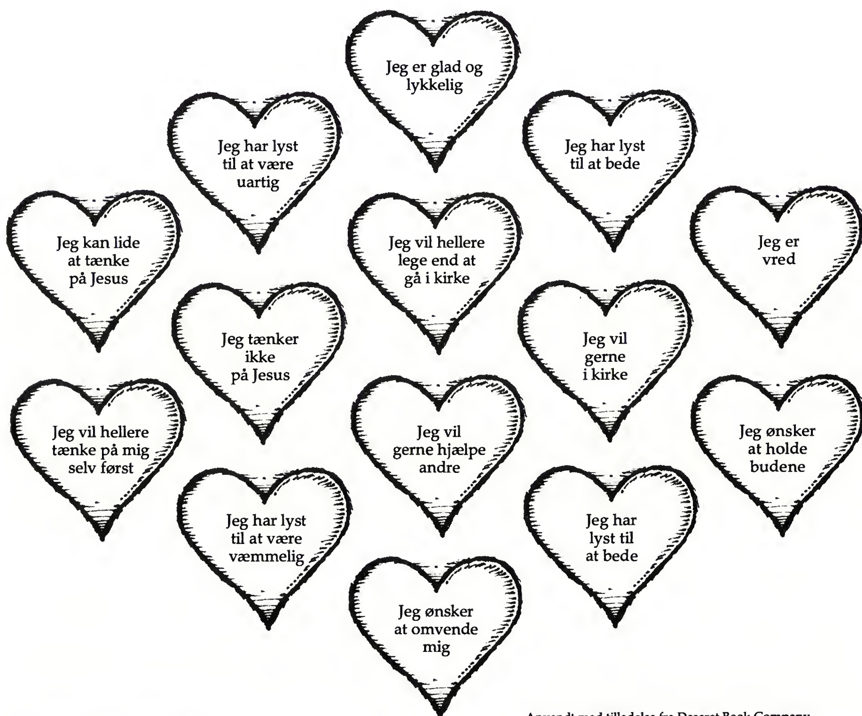

HVAD KAN HELLIGÅNDEN FORTÆLLE DIG, AT DU SKAL GØRE? SLÅ EN CIRLEL OMKRING DEN BEDSTE LØSNING.

1. Når det er sengetid, skal du –
   lægge dig til at sove med det samme,
   bede aftenbøn først.
2. Når du er i kirken, skal du –
   sidde stille og tænke på Jesus,
   tale med dine venner og lave støj.
3. Hvis din lillebror slår dig, skal du –
   slå igen,
   tilgive ham.
4. Når din mor har lavet en dejlig middag, skal du –
   hjælpe hende med at vaske op,
   skynde dig ud at lege.
5. Når din far beder dig om at hjælpe til i haven, skal du – surmule,
   gøre det med glæde.

Hvordan kan vi vide, at vi har Helligånden med os? Vi får en varm følelse i hjerte og sind. Vi får gode tanker. Vi føler os godt tilpas. Vi hjælper andre.

FARVELÆG DE HJERTER, SOM FØLER HELLIGÅNDEN.

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON

EN DUFT AF SYRENER

DONNA CARTWRIGHT

„Jeg er sulten," stønnede Becky, mens hun traskede afsted bag vognen.

„Det er jeg også!" sagde Jonathan. „Tror du, far siger noget, hvis vi stopper for at plukke nogle bær?"

Becky rystede på hovedet. „Vi må hellere lade være. Far siger, at vi ikke kan nå ned ad bjerget, hvis vi ikke følges med de andre vogne."

„Jeg ville ønske, at mor var her." Jonathans øjne fyldtes med tårer. „Hun skulle nok finde noget, som vi kunne spise."

Der lød musik foran i vognen, og Jonathan kvikkede lidt op. „Jakob er også sulten," sagde han. „Han spiller altid mundharmonika, når hans mave knurrer."

De skyndte sig leende videre. Det var rigtigt – Jacob Brewster slog takt med foden, mens han spillede så højt, han kunne. Han styrede okserne med den ene hånd, og med den anden spillede han en melodi på sin mundharmonika.

Jacob Brewster var sytten år og forældreløs. Han havde bedt om at komme med vogntoget fra North Platte, og far havde tilbudt Jacob mad og en plads i deres vogn, hvis han ville hjælpe til med okserne.

Kort efter blev der givet signal til at standse op for at spise frokost. Becky lavede en tynd vælling af en håndfuld majsmel, som blev sødet med et par dråber af den sirup, som de omhyggeligt havde gemt. Far skar et lille stykke af de hårde beskøjter, som de dyppede i vællingen.

„Bror Snow siger, at vi næsten er der," sagde far. „Han tror, at vi kan være der om et par dage."

Jonathan hoppede op og ned. „Er det rigtigt, far? Mener han det virkelig?" Far smilede og nikkede.

Da måltidet var overstået, pakkede Becky og Jacob hurtigt vognen igen og stampede på det lille bål, for at slukke ilden.

Straks efter, at familien havde forladt Omaha i Nebraska, var Beckys mor faldet af vognen og kommet slemt til skade. Hun døde, inden der var gået en uge. Nu måtte den 15-årige Becky lave mad, passe vognen og hjælpe den lille Jonathan med at komme sig over moderens død. Det var ikke nemt, når hun selv savnede sin mor så forfærdeligt.

Mens de holdt stille, skyndte Becky sig at fylde vand i spandene fra den lille flod. Hun vandede med nænsom hånd de små syrener, som stod bag i vognen. Hendes mor havde passet så godt på dem. Hun kunne i tankerne høre sin mor med blid stemme sige til hendes far: „Det vil ikke være noget hjem, hvis vi ikke har syrener ved døren! Du skal ikke bekymre dig, Becky og jeg skal nok passe dem."

„Nu skal vi afsted, Becky." Fars råb afbrød hendes tanker.

„Jeg er parat, far. Jonathan, kunne du ikke tænke dig at køre med vognen lidt." Hun hjalp sin 7-årige bror ind bag i vognen og vidste, at han ville falde i søvn et øjeblik efter.

Sporet, der førte op ad bjerget, blev stadig stejlere, og det begyndte at gå langsommere. Becky betragtede med ængstelse himlen, der blev mørkere og mørkere. *Det er ikke lige tordenvejr, vi har brug for i dag,* tænkte hun.

De enorme skyer blev stadig mørkere. Ind imellem

ILLUSTRERET AF VIRGINIA SERGENT

den lette brise kom nogle stærke vindstød, som efterhånden blev til en kraftig storm. De første lynglimt kom fra nord.

„Becky! Vi kommer til at læsse noget af vognen, hvis vi skal komme op af det her bjerg." Fars ord blev næsten borte i blæsten. „Væk Jonathan og læs alt det, vi kan undvære, af vognen, og efterlad det her."

„Ja, far." Becky skyndte sig at adlyde.

Ud med den ekstra vaskebalje og de små kister med linned, som hendes mor havde pakket så omhyggeligt med Beckys kommende brudeudstyr. Jonathan smed med tårer i øjnene sin dyrebare stensamling bort, og Becky fjernede resolut sengetøj og gryder, som de havde med i reserve.

„Hvad med de her?" spurgte Jonathan.

Becky vendte sig om og fik øje på spanden med syrenplanterne, som den lille dreng stod med i hånden. „Nej, ikke dem, Jon!" råbte hun. „Jeg lovede mor, at vi ville plante dem foran vores nye hus."

Far lagde armen let omkring Beckys skuldre og gav hende et knus. „Ja," sagde han. „Syrenerne bliver."

Himlen blev efterhånden truende sort, og tordenen rullede fra bjerg til bjerg.

„Vi kommer til at standse, bror Webster," råbte Jacob. „Sporet bliver til fedtet mudder, så snart det begynder at regne."

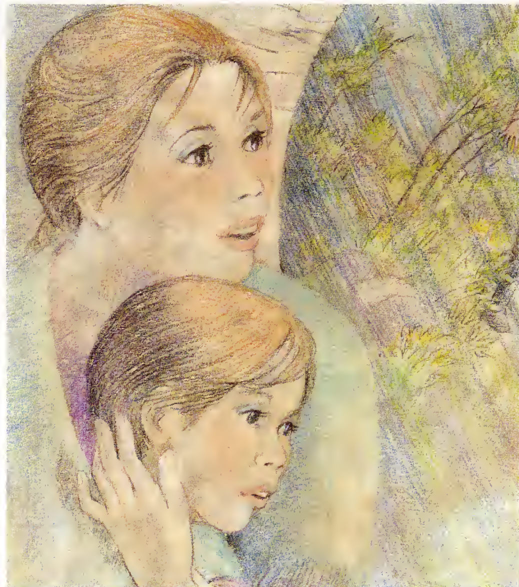
Jacob så sig omkring, og fik øje på et plateau til venstre for sporet. Han førte vognen over til stedet. De andre vogne fulgte efter.

Og som om der var givet signal begyndte det at regne. Først faldt der store, tunge dråber hist og her, hvorpå regnen styrtede ned. Nordenvinden susede og tordenen brølede. Lynene for ustandselig hen over himlen.

Inde i vognen sad de fire og lyttede rystende til stormen. Jonathans øjne var runde af frygt, og Becky holdt ham tæt ind til sig. De kunne høre træerne splintre af lynene, og vognen der knirkede i stormen.

Pludselig bristede tøjret, som holdt okserne. Dyrene, der nu var fri, styrtede af sted mod engen nedenfor. Far og Jacob hoppede ned fra vognen. „Bliv her hos Jonathan, Becky!" råbte far. „Jacob, du går lige ned, så vil jeg gå i en bue bag dem."

Mændene forsvandt i den silende regn. Becky og Jonathan ventede nervøst. Til sidst stilnede regnen af og tordenen drev længere væk. Da Becky kiggede ud af vognen, så hun store grene, der lå strøet som var det pindebrænde, og adskillige træer, der var rykket op

ILLUSTRERET AF VIRGINIA SERGENT

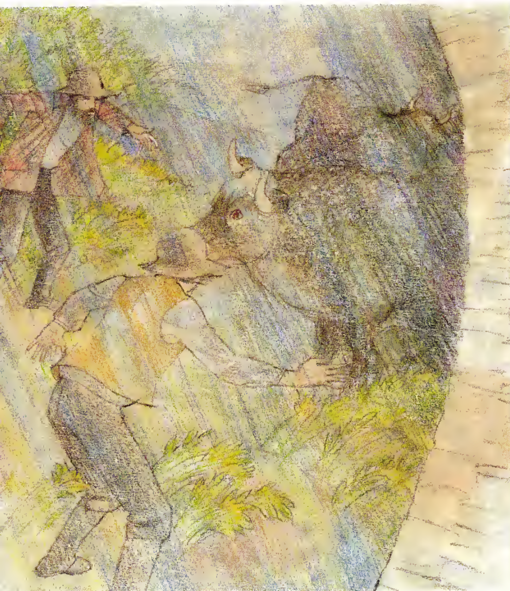
med rode. Selv om de fleste af de andre vogne var kommet igennem uvejret uden alvorlige skader, så var der også nogle af de mindre vogne, der havde mistet oversejlet. Far og Jacob var ikke at se nogen steder.

Det var ved at blive aften og Jonathan var sulten. „Hvornår kommer far tilbage, Becky?"

„Han kommer snart. Du skal ikke være bange." Becky forsøgte at lyde rolig, selvom hun rystede indvendig ved tanken om at skulle tilbringe natten alene. Der var andre vogne i nærheden, men disse mennesker havde deres egne problemer at slås med, og Becky vidste, at far ønskede, at hun skulle blive, hvor hun var.

Hun gav Jonathan noget tørret oksekød og forsøgte at lave en seng til ham og få ham til at lægge sig, for de havde en lang nat foran dem. Der var koldt i vognen under det våde oversejl, og Becky ville ønske, at hun havde haft det sengetøj, som de måtte smide ud. Til sidst lykkedes det hende at få Jonathan til at sove.

Ved midnatstid kom Jacob tilbage med den en af okserne. „Jeg havde et forfærdeligt mas med at komme

op ad bjerget i det mudder," hviskede han. „Hvor er din far?"

„Han er ikke kommet tilbage endnu. Åh, Jacob. Du tror da vel ikke, at der er sket ham noget, vel?"

Jacob kunne se bekymringen i Beckys ansigt. „Han venter formodentlig med at komme til i morgen," sagde han beroligende. Og tilføjede, idet han forsigtigt lod sig dumpe ned i bunden af vognen: „Du må endelig vække mig, når han kommer."

Det blev morgen uden noget tegn til, at faderen ville komme. Der blev hurtigt organiseret en eftersøgning med Jacob i spidsen for hovedgruppen. „Vi skal nok finde ham," sagde han og klappede Becky blidt på armen. Han gav Jonathan et kærligt knus, og borte var han.

Hen på morgenstunden fik Jonathan øje på de første, der kom tilbage fra eftersøgningen. „Nu kommer de, Becky. Kan du se far?"

Becky kiggede ud i sollyset, mens hendes blik omhyggeligt undersøgte hver eneste gruppe, der kom nærmere. Mændene så nedtrykte ud, og de kom langsomt tilbage. Pludselig så hun bror Snows brune hoppe, ført af Jacob. Hen over sadlen lå noget, der lignede en kludedukke. Det havde form som et menneskelegeme.

„Nej! åh, nej!" græd hun og stak i rend med Jonathan lige i hælene.

„Far, far," stønnede Becky. „Åh, Jacob, hvad er der sket?"

Jacobs øjne var røde af sorg. „Et lynnedslag." Han trak Becky tæt ind til sig. „Han fik i det mindste en hurtig død."

Becky stirrede med tårer i øjnene på den stive skikkelse, hvorpå hun stille satte sig på jorden og græd.

Faderen blev begravet ved kanten af det lille plateau. Becky plantede to af de smukke syrener ved siden af et nødtørftigt kors, ligesom hun havde plantet et par stykker på sin mors grav få uger før.

Becky stod på bjerget i solskinnet sammen med Jacob og Jonathan, da den primitive begravelse var overstået. Tårerne strømmede ned ad hendes kinder, mens hun stod med Johathan i hånden. Jacob støttede hende under albuen med sin hånd. „Åh, Jacob," stønnede hun. „Hvad skal jeg dog gøre? Hvordan skal vi klare os uden far?"

„Du skal ikke bekymre dig, Becky. Jeg skal nok tage mig af jer begge to."

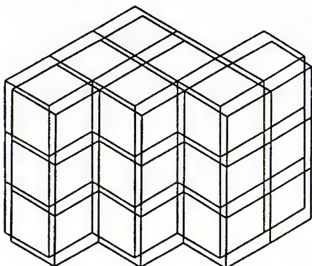
Resten af eftermiddagen blev brugt til reparationer efter sommerstormens ødelæggelser. Der blev repareret hjul, og oversejl blev strammet til. Sengetøj blev lagt ud til tørre i solen.

Henad aften kom en af mændene fra eftersøgningsgruppen med den anden okse. „Vi fandt den godt tre mil længere fremme i sporet," sagde han.

Jacob tøjrede taknemmeligt oksen ved siden af dens mage. Kvinder fra de andre vogne lavede en middag af deres sparsomme forråd, til de tre sørgende.

Mens Becky hjalp Jonathan med at rede senge, så hun, hvordan Jacob byggede et bål og gå vognen efter. *Vi når dalen i overmorgen,* tænkte hun. Hun vidste ikke, hvad fremtiden ville bringe, men hun var ikke nervøs for den. Hun troede på, at vor himmelske Fader ville våge over Jonathan og hende. Hun vandede forsigtigt de tiloversblevne syrener, mens hun tænkte: *Vi har snart vores eget hus, og syrenerne her vil minde os om mor og far.* Hun trak sjalet tættere om sine spinkle skuldre og satte sig ved siden af Jacob, mens de sidste gløder i bålet døde hen. ☐

KAN DU TÆLLE HVOR MANGE TERNINGER DER ER?

Svar: 21 terninger.

EN REJSE TIL DEN BLÅ SØ

ROBERTA L. FAIRALL

Vis buschaufføren vej til hytten ved Den Blå Sø.

FERIESPIRALER

1. Tegn mønstret på kraftigt papir i forskellige farver.
2. Klip de runde skiver ud af papiret. Lav en spiral ved at klippe rundt i skiven fra kanten ind mod midten.
3. Lim små kagedekorationer eller riskorn i bunden, midt på hver spiral (se tegningen).
4. Tag fat i spiralen og lad den falde forsigtigt. Læg mærke til, hvordan den åbner sig som et stjerneskud, alt imens den falder.

Ihukom ham ved at overholde pagter

Formål: „Hold fast ved de pagter, du har gjort" (L&P 25:13).

Hvad er det, der motiverer tusindvis af sidste dages hellige verden over til at forlade deres hjem, skoleuddannelse og arbejde for at virke som missionærer? Til at gå i templet for at tjene andre, specielt deres afdøde forfædre? Til at give opdragelsen af retfærdige børn førsteprioriteten? Til at tjene på utallige andre måder for at berige andres tilværelse?

En af hovedårsagerne er *pagter*. En pagt er en hellig, varig kontrakt og et løfte. Den kan indgås mellem Gud og et menneske, således som de pagter vi indgår ved dåben, under nadveren eller i templet. Eller den kan indgås mellem Gud og en gruppe mennesker, som den pagt Gud indgik med Abraham og Sara og deres retfærdige efterkommere (se Abraham 2:8-11; 1 Mosebog 17:19). Herren har for hver pagt opregnet de velsignelser, vi kan modtage, og hvad vi må gøre for at fortjene disse velsignelser. Vi kan selv bestemme, om vi vil indgå pagten eller ej.

Herren siger, at Mormons Bog er hans pagt med sidste dages hellige om at „gøre efter det, der er skrevet" (L&P 84:57), og han definerer evangeliet som den nye og evige pagt (se L&P 22:1; 66:2).

Som sidste dages hellige indgår vi mange pagter. Ved dåben forpligter vi os til at være vidner for Herren og til at „tjene ham og holde hans bud" (Mosiah 18:10). Hver søndag, når vi deltager i nadveren, bevidner vi atter, at vi „altid (vil) erindre ham og holde hans bud" (L&P 20:77).

ILLUSTRERET AF BETH WHITAKER

„Denne pagt må være meget vigtig for Herren, ellers ville han ikke bede os om at gentage den så ofte. Hvis vi nu indgår den samme pagt med ham så mange gange, og derpå glemmer at holde den, hvad vil han så sige til os, når vi møder ham? Men hvis vi på den anden side overholder den, så vil vi også modtage de velsignelser, som er ‚de mest ønskværdige af alle'" (Ældste H. Verlan Anderson, New Era, april 1989, s. 6).

Overholdelsen af pagter hjælper os til at blive mere som Kristus. Kathleen McGuire fra Salt Lake holder for eksempel sine pagter ved at lette byrderne for sine naboer. Hun er mor til syv samtidig med at hun er skolelærer på fuld tid, og ofte tager sig af sin gamle mor. Søster McGuire besøger jævnligt en søster, som ikke kan gå ud, styrker en søster, som for nylig er blevet skilt og lytter medfølende til en frustreret mor med et retarderet barn.

Når vi holder vores pagter, kan det også indvirke på vores holdning til at tjene i Kirken. Ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Kvorum fortæller om en afløst stavspræsident, som sagde: „Jeg var glad for, at jeg kunne sige ja til at være stavspræsident, og nu er jeg lige så glad for at blive afløst. Jeg tjente ikke kun, fordi jeg var *kaldet* til det. Jeg tjente, fordi jeg har indgået en *pagt*. Og jeg kan holde min pagt lige så godt som hjemmelærer, som jeg kan som stavspræsident."

„Ordinanser og pagter vil være vores adgangskort til Herrens nærhed," fortsætter ældste Packer. „Det er et livslangt krav at gøre sig værdig til at modtage dem og en jordisk udfordring at holde dem" (Aprilkonferencen 1987). □

Forslag til besøgslærerinder

1. Tal om, hvordan evangeliets pagter kan være en rettesnor i livet.

2. Fortæl, hvordan du synes, at de pagter, du har indgået, har været dig en hjælp. Spørg den søster som du besøger, om hun har lyst til at fortælle, hvad hun mener om pagter.

(Læs i „***Familieaftten, Idé- og håndbog***", s. 64-68, 69-77, 149-153 om det samme emne).

Samarbejde

Hvordan kan præstedømmet og hjælpeforeningen bedst samarbejde?

Spørgsmål af almindelig interesse, besvaret som vejledning og ikke som udtryk for Kirkens officielle politik.

Sherrie Johnson, stavens hjælpeforeningspræsidentinde i West Bountiful stav, Utah.

De præstedømme- og hjælpeforeningsledere jeg har talt med om dette emne, understreger to ting, som er vigtige for et godt samarbejde: samarbejdsvilje og kommunikation.

Hvordan kan vi udvikle samarbejdsvilje? En klog stavspræsident rådede præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere til at træffe beslutninger om, hvad de ville gøre, ved at spørge: „Hvad ville Frelseren gøre?" fremfor „hvad man har gjort tidligere?" Udfra denne tanke gennemgik wardets ledere deres samarbejdsmetoder. De undersøgte forskellige „traditioner" – det første var, at wardsbudgettet blev fremlagt til godkendelse for mændene ved et præstedømmemøde, men ikke for kvinderne i Hjælpeforeningen.

„Ville Frelseren mon gøre sådan?" spurgte præstedømmelederne sig selv. De konkluderede at det ville han ikke, hvorpå de rådførte sig med *Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*, hvor der står, at det foreslåede budget skal gennemgås med alle wardsmedlemmer ved et særligt møde. Den tidligere metode blev ændret, og søstrene i wardet støtter i langt højere grad wardets aktiviteter nu, hvor de er med i planlægningen.

Da Hjælpeforeningens ledere på samme måde spurgte sig selv, hvordan *de* ordnede tingene, blev de klar over, at de ofte tilrettelagde og fremlagde ideer uden at rådføre sig med præstedømmets ledere. Denne gang var det *søstrene*, der sagde: „Ville Frelseren mon gøre sådan?" De blev enige om, at svaret var nej, og besluttede sig derpå til at genemgå Hjælpeforeningens projekter med præstedømmets le-

FOTO: STEVE BUNDERSON

dere, før de gik i gang med dem.

Den anden ting, som kan øge det effektive samarbejde, er kommunikation. I vores stav afholder stavspræsidenten, en af hans rådgivere, højrådsvejlederen for Hjælpeforeningen samt stavens hjælpeforeningspræsidentskab et månedligt møde. Ved dette møde oplyser stavspræsidenten hjælpeforeningspræsidentskabet om stavens mål, om nye retningslinier samt om emner, som der for tiden lægges vægt på. Han beder om vores mening vedrørende beslutninger, som vil berøre stavens medlemmer. Til gengæld giver vi ham informationer og fortæller om vores mål, meninger og problemer. Disse møder har mange gange vist sig at være meget mere værd, end den time vi bruger på det.

Ved et af møderne fremlagde vores stavspræsident et problem, han havde og fortalte om et slogan, som staven havde planlagt at benytte i et forsøg på at behandle problemet. Talere fra højrådet talte om emnet, og der blev på anden måde undervist i det i det næste kvartal. Senere samme uge, da vi mødtes for at planlægge Hjælpeforeningens stavslederskabsmøde, kunne vi bygge videre på det, som stavspræsidenten havde talt med os om, og på den måde styrke stavens indsats på dette område.

Ved en anden lejlighed lagde vi vægt på at læse Mormons Bog sammen med wardets hjælpeforeningspræsidentskaber, hvorpå vi kunne fortælle stavspræsidenten om de tilbagemeldninger vi fik. Til gengæld kunne han bygge på den grundvold, vi havde lagt. Alene det at udveksle ideer og planer kommer der meget godt ud af, fordi både præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere så ved, hvad der sker, og dermed kan støtte hinanden.

Vi havde for nylig en oplevelse, der viste, hvor vigtigt det er at kommunikere. Vores stav havde fået en katastrofe-velfærdsopgave, som gik ud på at henkoge fødevarer. Højrådsvejlederen med ansvar for velfærdsprogrammet fik overdraget opgaven om søndagen – men ikke tidligt nok til at bekendtgøre den ved søndagens møder. Kun biskopperne blev gjort opmærksomme på opgaven. Da jeg mødtes med wardenes hjælpeforeningspræsidentskaber om tirsdagen, blev jeg mødt med bemærkninger som: „Hvorfor giver de os først besked tre dage i forvejen? De har vel vidst det i seks uger."

„Det tror jeg ikke på," sagde jeg, men da jeg ikke vidste, om det var rigtigt eller ej, kom jeg i forlegenhed. Jeg fornemmede søstrenes utilfredshed under hele mødet. Senere, da jeg fik kendsgerningerne at vide, opdagede jeg, at det meste af det, som søstrene sagde, var forkert og kunne have været rettet, hvis jeg havde kendt mere til situationen.

Der vil naturligvis altid ske uheld, hvor vi kunne have gjort tingene bedre, men når det er muligt, så er det vigtigt, at præstedømmelederne informerer hjælpeforeningslederne om aktiviteter og opgaver god tid i forvejen. Når Hjælpeforeningens søstre er informerede, kan de hjælpe med til at fremme den gode indstilling og begejstring i ward og stav. Men det er lige så vigtigt, at Hjælpeforeningens ledere viser sig værdige til at holde på fortrolige oplysninger, og at de er en god støtte for præstedømmelederne. Sladder og negative bemærkninger bør undgås, da den slags forhindrer Ånden i at gøre sin indflydelse gældende.

Præstedømmets ledere er også nødt til at involvere Hjælpeforeningens ledere i planlægningen og iværksættelsen af de regelmæssige aktiviteter – og ikke kun når der skal serveres stavs- eller wardsmiddage eller forfriskninger. På samme måde må Hjælpeforeningens ledere planlægge Hjælpeforeningsaktiviteter, der opbygger søstrene åndeligt *og* socialt. Søstrene har brug for at se andre kvinder undervise i evangeliet, udvikle deres kendskab til skrifterne og på anden vis blive engageret i wardets og stavens åndelige udvikling.

En anden metode til et effektivt samarbejde mellem præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere er at invitere hjælpeorganisationsledere til at tale ved møder, hvor højrådsvejledere taler. På samme måde kan hjælpeforeningslederne udvikle et effektivt samarbejde med deres præstedømmeledere, hvis de inviteres til at tale ved biskoptræningen eller oplæringsmødet for højrådet eller ved andre lederskabsmøder for præstedømmet, hvor et kvindesynspunkt ville kunne hjælpe præstedømmebærerne til bedre at forstå søstrene, som de betjener. Sådanne synspunkter udvider perspektiverne og kan bistå lederne med at træffe mere effektive beslutninger.

Når præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere kommer med deres råd, udveksler oplysninger og koordinerer deres arbejde, vil der udvikles en fællesskabsfølelse og en samarbejdsånd, som til stadighed vil vokse. Der vil kunne udrettes meget godt, og skuffelserne vil blive færre. Det største gode, der kommer af et effektivt samarbejde mellem præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere, er, at alle de involverede får et vidnesbyrd om, at „hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden" (1 Kor. 11:11). ☐

Anderledes

RICARDO BATTISTA

ILLUSTRERET AF KEVIN HAWKES

Det er ikke alle, der kan genkende sandhedens vej ved første øjekast – især hvis de ikke helt bestemt ved, hvad de leder efter. Jeg var sådan én.

Men takket være Kristi lys, som alle mennesker er født med, gik mit liv i den rigtige retning. Jeg er opdraget i en religiøs familie, som lærte mig at efterleve de rette principper og søge det, som er retfærdigt. På denne baggrund udviklede jeg en særlig kærlighed til Jesus Kristus, selv om jeg ikke helt forstod hans evige mission.

Så en dag blev jeg præsenteret for Myriam, en ung pige, som jeg dengang kun kunne beskrive som „anderledes" end de andre, jeg kendte. Hun udstrålede en indre skønhed. Vi begyndte at gå ud sammen, og vi blev meget gode venner. Jeg blev forelsket i hende.

Vi kommunikerede meget åbent og var enige om næsten alt – undtagen religion. En dag, da vi havde talt om Joseph Smith (som jeg ikke kunne acceptere som profet) og Mormons Bog (som jeg var meget skeptisk overfor), fortalte hun mig, at hun var blevet kaldet som stavsmissionær.

Egoistisk som jeg var, blev jeg vred over, at hun havde accepteret kaldelsen, og sagde, at hun på ny måtte overveje sin beslutning eller også måtte jeg holde op med at se hende. Jeg blev forbavset over hendes rolige og selvsikre svar. Hun sagde til mig, at hvis jeg virkelig elskede hende, så ville jeg prøve at forstå og acceptere hendes beslutning og frem for alt støtte den. Hun inviterede mig også til at komme i hendes kirke og forsøge at finde ud af, om den var sand eller ej.

Mens jeg spekulerede over konsekvenserne ved at miste den pige, jeg elskede, og så, hvor meget Myriams religion betød for hende, tænkte jeg, at jeg i det mindste kunne finde ud af, hvad der motiverede hende til at træffe sin beslutning – en beslutning som jeg ikke helt forstod.

Sandhedens lys voksede i mig, da jeg trådte ind i kirkesalen den følgende søndag. Jeg fik min første overraskelse, lige så snart jeg gik gennem kirkedøren. En høj, lyshåret og meget venlig mand, præsenterede sig for mig som wardets biskop. Kun et lille øjeblik efter kom flere andre medlemmer og hilste på mig.

Jeg var forbløffet over, at så mange mennesker kunne udtrykke oprigtig kærlighed første gang, vi så hinanden. Mens jeg sad under mødet, hørte jeg folk tale om åndelige ting med en sådan overbevisning og veltalenhed, som jeg aldrig før havde hørt.

Da Myriam spurgte mig, hvad jeg syntes om det, ville jeg ikke indrømme, at jeg var dybt bevæget, så jeg spøgte lidt med det. Men jeg havde fået mere lys i min sjæl, og jeg begyndte at forstå, hvorfor Myriam og de andre var „anderledes".

Jeg havde aldrig været interesseret i at undersøge andre religioner, fordi de allesammen virkede så uforståelige. Men efterhånden som jeg blev ved med at komme i Kirken sammen med Myriam, fik jeg svar på alle de spørgsmål, jeg havde om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lyset voksede, og til sidst førte vejen mig til dåb og tempelægteskab med den pige, som først viste mig vejen.

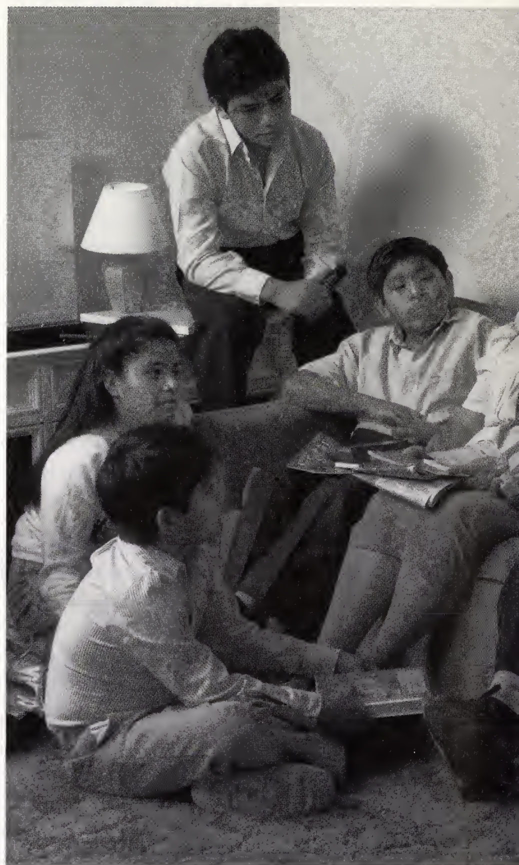
Som ung forekom det mig, at der var så mange veje, jeg kunne vælge mellem i livet. Mange af dem kunne have ført til ulykke. Jeg vil aldrig kunne betale Herren for den velsignelse det var, at få denne specielle pige, som viste mig, hvilken vej der fører til det evige sandheds lys. ☐

Ricardo Battista er medlem af Buenos Aires østre stav i Argentina. Han og søster Battista arbejder som stavsvejledere for unge voksne.

BEKÆMP PO

R. GARY

FOTO: WELDEN ANDERSEN

Når vi skal vælge underholdning til familien, må vi ikke lade os lede af verdens definition af pornografi. Sidste dages hellige bør leve efter en højere standard.

Vores 17-årige søn ville gerne i biografen og se en film, som nogle af hans venner allerede havde set. Vi læste avisanmeldelsen, der fortalte om den, „sex, det dårlige sprog, og den vold og tarvelighed som filmen skildrede".

„Ja, og hvad så?" sagde han. „Det kan da ikke være værre end det, jeg ser og hører i skolen til hverdag."

„Det er måske rigtig nok," svarede jeg, „men det betyder ikke at du skal se filmen." Jeg sagde derpå, at efter det, som avisen skrev, så var det en pornofilm.

„Det er ikke pornografi, far," argumenterede han. „Der står i avisen, at det er et lystspil for unge mennesker, og jeg er ung."

„Ja," sagde jeg. „Men du er ikke en hvilken som helst ung. Du bærer Guds præstedømme. Vær sød at lade være med at se den."

Han så ikke filmen.

HVAD ER PORNOGRAFI?

Vi har som forældre opdaget, at man kan forklare sine børn, hvad pornografi er ved hjælp af nogle enkle evangeliske vendinger. Vi vil godt begynde med et leksikons definition, som siger, at pornografi er tekst eller billeder af utugtig eller usømmelig karakter, som er modsætning til sømmelighed og kyskhed. Denne definition er os en hjælp, fordi børn let forstår principperne for sømmelighed og kyskhed.

Sidste dages hellige har en klar standard for sømmelig-

ORNOGRAFI

SHAPIRO

hed. Den er præciseret ved tempelgarmenten. Garmenten dækker, netop den del af legemet, som ikke bør udstilles offentligt. Sømmelighed er at holde sit legeme passende tildækket. Utilstrækkelig tildækning eller for stramt tøj er tegn på usømmelig påklædning. Selv når vi svømmer og dyrker sport, bør vi, i henhold til den aktivitet, vi deltager i, være velplejet og sømmeligt og smagfuldt påklædt. Respektløs tale om legemet og dets funktioner er også en form for usømmelighed.

Kyskhed har noget at gøre med helligheden ved forplantningens kraft. Det er en specielt hellig kraft, som kun må benyttes inden for ægteskabet.

Herren kalder det menneskelige legeme et tempel (se L&P 93:35). Et tempel er et helligt sted, hvor Herrens ånd kan dvæle. Legemet er helligt, ligesom templet, og den helligste kraft – forplantningsevnen – kan sammenlignes med det celestiale værelse i templet. Templets mure og forhænget udgør de mange beskyttende lag for dette hellige sted, så det kan bevare dets hellighed. På samme måde bør forplantningskraften beskyttes af mange lag – sømmelige lag.

Når vi kun benytter forplantningskraften inden for ægteskabet samt når vi tænker og taler ærbødigt om denne kraft, overholder vi kyskhedsloven.

HVAD KAN FORÆLDRE OG LEDERE GØRE?

1. Vurdér pány, hvad der sker i jeres hjem og nabolag.

Sidste dages hellige ledere har klart fortalt om pornografiens onder og farer, og de har givet foreslag til, hvordan vi kan bekæmpe pornografi. Vi må begynde med os selv og vores familie.

En anden af vores sønner spurgte for nylig, om han måtte se en film, der var anmeldt som den fjerde – og formodentlig også den bedste – filmatisering af en bestemt roman. Min

kone og jeg havde set én af de tidligere filmatiseringer og givet vores børn lov til at se den. På baggrund af anmeldelserne af denne sidste nye filmatisering, kunne vi have givet vores søn lov til at se den.

Men i en længere anmeldelse bemærkede vi disse advarsler: „Desværre behandles sex i denne film . . . på en måde, som virker usmagelig, og én af scenerne vil især kunne lede unge mennesker i en forkert retning . . ."

Denne anmeldelse sluttede med en advarsel – „forældre gøres opmærksom på, at denne film ikke er særlig egnet for mindre børn".

Oversat til bibelske standarder var denne film en pornofilm.

Men det er ikke kun film, der udgør et problem. Bøger, ugeblade og sangtekster kan virke lige så anstødelige på anstændigheden. Aviser og ugeblades meninger og kritik kan måske være til hjælp, men vi må huske på, at de færreste professionelle anvender Bibelen som standard for deres anmeldelser.

Vi hører desværre oftere og oftere selv sidste dages hellige sige: „Det er en pragtfuld film (eller bog) – bortset fra et par steder, hvor den ikke var så god. Men jeg tror bestemt, at du vil kunne lide den!"

Ældste Wm. Bangerter fra De Halvfjerds' Første Kvorum sagde ved en generalkonference, at det er „en fiktion, når det hedder sig, at (kun) unge mennesker bør afholdes fra at se hor, porno, nøgenbilleder og tøjlesløshed . . . det er det rene hykleri at sætte en aldersgrænse" (se Den danske Stjerne, oktober 1984, s. 53).

Hvis film eller litteratur indeholder noget, der strider imod sømmeligheden og kyskheden er det pornografi, og så skal man holde sig fra det. Så enkelt er det.

I en af Kirkens pjecer, som kun findes på engelsk, How Can I Help in the Fight Against Pornography? er der foreslået følgende trin til at undgå pornografi:

- „Sæt en standard for dig selv og dine børn, en standard, der fokuserer på menneskelig værdighed og sund levevis."
- „Tal åbent med jeres børn, når de er i en passende alder, om pornografien og dens farer."
- „Læg vægt på legemets hellighed og glæden ved det rette sexforhold."
- „Undgå steder, hvor I mener, at I vil blive udsat for pornografi."
- „Kontrollér og før tilsyn med, hvad der ses i tv."
- „Vælg film og anden underholdning på baggrund af pålidelige anmeldelser."
- „Læs gode bøger . . . og læs dem højt for jeres børn."
- „Vær opmærksom på upassende musik og sangtekster. Tal om, hvordan de påvirker unge og ældre."

2. Protestér mod pornografi.

Hvis en forretning sælger eller udlejer pornografisk film og lekture, så tal med dem, der har myndighed til at ændre på det. Rolige samtaler og breve, der er skrevet med eftertanke og som stiles til forretningsindehavere og ledere, har undertiden en positiv virkning. Hvis en sådan indsats ikke virker, så slut jer sammen med naboer, skoler eller samfundsgrupper for at opfordre forretningerne til at fjerne anstødeligt materiale fra deres hylder.

Læserbreve, henvendelser til radio- og tv-stationer, annoncører og til de lovgivende myndigheder, virker undertiden også effektivt.

Det vil være passende for Kirkens medlemmer at tilslutte sig gruppeaktioner uden for Kirken, som går imod pornografi.

3. Forvent modstand.

Uanset hvilken handlingsplan vi vælger, kan vi ofte måle vores effektivitet efter, hvilken modstand vi møder. Man kan ikke fremme retfærdigheden uden at provokere til kritik. Ældste Bangerter har sagt, at „når så mange i verden accepterer dette (hor, pornografi, nøgenbilleder og tøjlesløshed), vil vi blive hånet, hvis vi taler imod det. Vi vil blive beskyldt for at være snerpede . . . og selvretfærdige, som om *vi* var de syndige. Vi vil blive beskyldt for at være ondsindede, når vi ikke vil beundre menneskelegemets ‚skønhed og naturlighed'" (se Den danske Stjerne, oktober 1984, s. 53).

En dag vil det lykkes de hellige at skabe et samfund, som er rent og helligt – et Zion, hvor Frelseren kan komme. Dette samfund vil være renset for pornografi og alt andet urent. I mellemtiden vil alt, hvad vi siger og gør for at fremme sømmelighed og kyskhed, bidrage til, at et sådant Zion til sidst vil kunne etableres. Selv om vi ikke ser resultaterne lige med det samme, så må vi sørge for, at vi er på Herrens side i denne sag. □

R. Gary Shapiro er medlem af Pleasant Groves 11. ward, Timpanogos stav i Grove, Utah.

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

FØDSELSDAGSFESTER – TRODS AFSTANDEN

JANENE HANSEN

En dag, efter at min mand, vores tre døtre og jeg var flyttet til den anden ende af landet – langt væk fra bedsteforældre, onkler og tanter, fik vi et brev med et billede af min mands bror. Alle tre piger havde kendt ham godt, så det forbavsede mig, at vores 3-årige datter ikke kunne genkende ham. Vi havde kun været væk i et halvt år! Det overbeviste mig om, at vi var nødt til at give os tid til at tale med vores børn om familien, hvis vi ønskede, at de skulle vokse op med en fornemmelse af, at de tilhørte en familie med bedsteforældre, onkler, tanter, fætre og kusiner. Min mand og jeg besluttede os til at bruge nogle af vores familieaftener til dette formål.

Vi begyndte med min mands bedstemor, som snart fyldte 81 år. Efter familieaftenens lektie ugen før hendes fødselsdag, fortalte vi børnene at én, som betød noget ganske særligt for os, snart havde fødselsdag, og at vi ville være med til at fejre hende. Vi begyndte med at vise en masse billeder af bedstemor, mens vi hjalp børnene til at erindre sig noget af det, som de tidligere havde nydt at gøre sammen med hende. Dernæst fortalte min mand nogle af sine erindringer om hende, og hvor dejligt det var for ham som dreng at besøge hendes gård.

Så fik vi fat i noget kulørt papir, farver og lim, og hver pige lavede et fødselsdagkort til deres oldemor. Min mand skrev et brev til sin bedstemor, hvor han fortalte hende om sin kærlighed og påskønnelse af hende. Den næste dag sendte vi hilsnerne afsted med posten.

Pigerne nød denne aktivitet, men det vigtigste var, at de lærte noget mere om deres oldemor. De lærte, at selv om hun er langt væk, så elsker hun os. De lærte, at det er morsomt at gøre noget godt for andre.

Vi lærte allesammen, at det er vigtigt at afsætte tid til at opbygge familieforhold, Og disse fødselsdagsfester er nu blevet tradition i vores hjem. □

FOTOGRAFERET AF FORFATTEREN

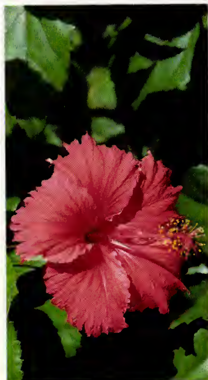
„Alt i orden!"

JANET THOMAS

Sådan siger øboerne på St. Thomas, når det går godt.

„Jeg forsøgte at bevise, at han var forkert på den," sagde Diahann Piper, idet hun tænker tilbage på den første gang hun tog imod en indbydelse fra et medlem til at besøge den lille sidste dages hellige gren på den caribiske ø, St. Thomas.

„Bror Gerald Cox sagde til mig: ‚Du kan stille et hvilket som helst spørgsmål du vil. Ingen vil tvinge dig til at tilslutte dig Kirken.' "

Da Diahann kom til kirke, ventede hun sig det værste, men det værste skete aldrig. „Nogle af mine venner var indædte modstandere af Kirken. De fortalte mig alt muligt forfærdeligt om den. Da jeg gik derhen, ventede jeg at se sådan noget ske, men det eneste, jeg mødte, var kærlighed og atter kærlighed." Nu er Diahann medlem af grenen på St. Thomas.

St. Thomas på de amerikanske Jomfruøer er en grøn, bakkeklædt ø, omkranset af glitrende, hvidt sand. Havet omkring øen er varmt og blå-grønt. Stranden er kantet med palmetræer, der er plantet i buer for at give skygge. Vilde Iguaner piler omkring i deres søgen efter deres yndlingsspise, de røde hibiscusblomster. Det er aldrig koldt eller uudholdelig varmt. Øen er for mange mennesker indbegrebet af paradiset.

Men paradiset er lidt fugtigt. Det regner. Hver eneste dag. Alle går altid rundt med paraply. Og alting ruster.

St. Thomas har en lyd og en rytme, der er særegen for øen. Calypsorytmen, som Diahann og hendes veninder elsker, hører man overalt – i den musik, man hører på gaden, i de melodier, der blidt nynnes – ja selv i måden at tale på.

Sproget, der tales på St. Thomas, er engelsk, og det er det sprog, som indbyggerne taler med de besøgende, der kom-

FOTOGRAFERET AF FORFATTEREN

mer til øen. Men når de unge mennesker i St. Thomas gren er alene, taler de ligesom de fleste øboere, en rap lokal engelsk dialekt. Når de for eksempel siger: „Everything Safe!" (alt i orden), betyder det, at de er glade og trygge.

For Diahann har det betydet store forandringer i hendes liv at tilslutte sig Kirken. „Jeg måtte skifte holdning," sagde hun, „stil og venner. Jeg elskede at tage til stranden om søndagen, og jeg talte et meget grimt sprog. Jeg måtte forandre mig. Nu følger jeg profeten."

Diahann og de andre unge i St. Thomas gren befinder sig i den rene, hvide kirkebygning, der ligger på en bakketop. De er samlet for at fortælle om deres omvendelse. Diahann, der er valgt som miss Fotogén og miss Populær i gymnasiet, er den, der siger mest. På spørgsmålet om, hvad hun kan lide, er svaret åbenlyst: „Jeg elsker at snakke."

Alle de andre nikker samstemmende. Marlene Jackson siger elskværdigt: „Ja, mon ikke!"

Diahann fortsætter med at fortælle om det, hun bedst kan lide at gøre. „Jeg elsker at se ud over havet. Jeg elsker at indånde brisen. Jeg går ned til stranden og dækker mig til i det smukke sand. Jeg elsker vores calypsomusik. Og hver gang jeg kører forbi kirken, kigger jeg op ad bakken og siger til mig selv: ‚Der ligger min smukke kirke.'"

Diahann fortsætter med at nævne, hvad der er inde i kirken. „Jeg elsker disse stole. Jeg elsker børnehaven. Jeg har aldrig før set en kirke med tæpper på gulvet. Det var fantastisk at holde møder her den første dag. Alting var så rent og smukt. Alle får en til at føle sig godt tilpas og hjemme i kirken. Vi omfavner hinanden, når vi mødes. Alle er så kærlige her."

Foruden Diahann er der også mange andre unge, som har lært Kirken at kende gennem bror Cox. „Jeg troede, at bror Cox var tosset," sagde Theresa Matthis. „Han inviterede mig med i kirke, og til sidst lovede jeg at gå med. Jeg var altid så glad, når jeg kom hjem, men det fortalte jeg ikke bror Cox."

Theresas søster, Nicole, begyndte at gå med i kirke sammen med hende, og de blev begge to døbt. Teresa ser lidt anderledes på problemet om at kunne beholde sine venner, efter den livsforandrende beslutning som dåb, fordi man i den grad ændrer levevis. Hun sagde: „Men jeg mistede ikke mine venner – jeg fik derimod venner." Så kigger hun rundt

på alle dem, der sidder i kirkebygningen, og siger: „Jeg fik alle jer!"

Jonel Foster, en høj, alvorlig bærer af det aronske præstedømme, som glæder sig til at komme på mission, lærte også Kirken at kende gennem bror Cox. „Jeg troede også, at bror Cox var lidt skør, men min mor sagde, at jeg skulle lytte før jeg dømte. Jeg troede i forvejen på Kristus. Nu tror jeg fuldt ud. Jeg tror i hjertets oprigtighed."

Jonel blev døbt i havet. „Det var den lykkeligste dag i mit liv," sagde han. „Jeg følte mig ren. Jeg følte, at jeg gjorde det rigtige. Kirken er en drivkraft i mit liv. Hvis du skriver noget om det, jeg siger, så vil jeg gerne have, at du skriver dette: „Jeg ved, at Kirken er sand.' "

Flere unge mennesker har lært Kirken at kende på andre måder. Marlene Jacksons familie følte sig tiltrukket af en række tv-reklamer, som Kirken havde fremstillet. „Jeg ville bare så gerne være som de mennesker, jeg så i reklamerne," sagde Marlene. Hun og hendes mor og bror tog imod missionærernes opfordring til at blive døbt.

Beth Bowles, som længe har været medlem af Kirken, flyttede til St. Thomas sammen med sine forældre, og hun har oplevet, hvordan de unges program i grenen har udviklet sig. Hun kan huske, at søster Keele, som er grenspræsidentens kone, begyndte seminarprogrammet for de unge. „Seminarklassen var en stor hjælp for os," sagde Beth. „Jeg har virkelig lært meget om det, jeg tror på."

De unge i St. Thomas gren har fået stor glæde i deres liv ved at lære om evangeliet. De har en sikker kundskab om, at Gud elsker dem, og at de kan omvende sig og komme tilbage til ham. De vil gerne dele deres kundskab med andre. Og det er den kundskab, som betyder, at de kan sige: „Alt i orden." □

Redaktionens efterskrift: St. Thomas blev koloniseret af Danmark i 1666 og var en del af Danmark frem til 1917 da øen efter en folkeafstemning blev solgt til USA.

DE NÆSTE 15 MINUTTER

ÆLDSTE ROBERT L. SIMPSON

GENERALAUTORITET EMERITUS

Det lignede enhver anden almindelig søndag formiddag. Det lignede de fleste andre af diakonernes kvorumsmøder i ugerne før. Men det, der skete de næste femten minutter, betød noget ganske særligt for mig, en 12-årig dreng, der endnu var påvirket af det, som skete torsdagen før.

En begejstret missionsleder, der havde talt om Mormons Bog til nadvermødet, havde inspireret mig til at give min bedste ven og skolekammerat en Mormons Bog. Det var ikke nogen let beslutning for mig at træffe. Hvad nu, hvis min ven ikke ville tage imod den? Hvad nu, hvis han tog imod den, men fornægtede dens budskab? Hvad nu, hvis han syntes, at jeg var en slags religiøs fanatiker? Men det værste af det hele var, hvis det, jeg gjorde, ville ødelægge vores venskab!

Nephis magtfulde vidnesbyrd om lydighed havde givet mig mod: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet," . . . (1 Nephi 3:7). Jeg var blevet belært om, at ethvert medlem skal være missionær. Så den næste dag i spisefrikvarteret gav jeg ham bogen med mit vidnesbyrd om, at bogen var sand, at den indeholdt beretningen om, at Kristus viste sig for et fordums folk, som boede i Amerika, samt at bogen førte til endnu større forståelse af Bibelen. Min ven tog imod bogen med tak og et løfte om at læse den. Det var en helt almindelig samtale mellem to venner, som havde gensidig tillid og forståelse.

To dage efter fik jeg bogen tilbage. „Har du allerede læst den?" spurgte jeg.

„Nej, og jeg læser den heller ikke."

„Hvorfor ikke?" spurgte jeg ængsteligt.

„Fordi mine forældre ikke vil have at jeg læser den, og efter det der skete i aftes, så er jeg enig med dem."

„Hvad skete der i aftes?"

„Hvis du vil møde mig efter skoletid," sagde han, „så skal jeg vise dig det."

Efter skoletid førte han mig direkte hen til biblioteket, hen til reolen, hvor der stod „Religion" – samme sted, som han havde været aftenen før sammen med sine forældre. Han rakte hænderne op mod en hylde og tog en af de tykkeste bøger ned. Den hed *Verdensreligioner*. Han slog op på de første sider for at vise mig listen over forfatterne. Der stod nok mindst tolv fremstående lærere, teologer og lærde mænd på listen. Enhver ville være blevet imponeret. Det var sandelig en veldokumenteret og autoritativ samling skrivelser om verdens bedst kendte religioner, skrevet af disse kvalificerede mænd.

Min ven slog derefter op på afsnittet om mormonisme. Da jeg havde læst et par sekunder, blev jeg fuldstændig chokeret over at læse sådan noget som, „Mormons Bog er svindel", „Joseph Smith var vildledt og så syner", og „Hele historien om gengivelsen og Mormons Bog er løgn, bedrag og forfalskede ideer". Jeg var totalt lammet over det, jeg læste.

Havde mine forældre forsøgt at skjule noget for mig i alle disse år? Havde min biskop og mine søndagsskolelærere ikke fortalt mig hele sandheden? Som jeg stod der, følte jeg, at mit livs grundvold svandt bort under mig, for jeg elskede Kirken. Det Aronske Præstedømme betød utrolig meget for mig, og jeg havde netop fået det overdraget et par måneder forinden. Det var som om, at min kundskab om Kirken smuldrede hen på et par minutter – det var trods alt den største bog i reolen, og forfatternes kvalifikationer var så gode, at man ikke kunne betvivle dem.

Jeg fortalte ikke nogen om, hvor såret jeg var indvendig – ikke engang mine forældre. Jeg måtte tænke over det nogle

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

dage. Men jeg fortalte min himmelske Fader om min bekymring og skuffelse, for han var det centrale holdepunkt i min barnetro. Jeg havde endda tænkt helt tilbage til profeten Joseph Smith, da hans modstandere havde forsøgt at latterliggøre hans fantastiske oplevelse i den hellige lund. Han sagde: „Jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse" (Joseph Smiths Skrivelser 2:25).

Om søndagen, tre dage efter min forfærdende oplevelse på biblioteket – sad jeg til noget, som kunne ligne et almindeligt diakonernes kvorumsmøde. Men det, der skete i de næste 15 minutter, kom til at betyde noget særligt for mig.

Da vi havde åbnet med bøn, blev vi præsenteret for bror Corbridge fra stavens højråd. Bror Corbridge fortalte, at han og hans familie netop var kommet hjem efter en dejlig ferietur, hvor de blandt andet havde besøgt Kirkens historiske steder – Cumorahhøjen og den hellige lund i nærheden af Palmyra i New York. Derpå fortalte han i detaljer om familiens oplevelser i den hellige lund. De fik en åndelig åbenbaring, som ikke var til at tage fejl af, den bekræftede, at der ikke herskede tvivl om, at det, der skete denne tidlige forårsmorgen i 1820, var sandt, og at Gud Faderen og Frelseren havde vist sig for Joseph Smith.

Og som svar på mine indtrængende, men ydmyge bønner, begyndte Helligåndens inspiration at strømme ind i mit sind, alt imens bror Corbridge med stor følsomhed fortalte os om sin families oplevelser. Jeg var imponeret over, at en velklædt, succesrig forretningsmand kunne stå ubeskæmmet med tårer i øjnene og fortælle om sine inderste følelser til en gruppe unge diakoner. Nu ved jeg, at Herren havde sendt ham for at sige os noget, som betød noget særligt for mig – en 12-årig i Det Aronske Præstedømme, en dreng, som havde bedt oprigtigt, og som i den grad trængte til hjælp.

Bror Corbridges oplevelse i den hellige lund blev min oplevelse. Helligåndens gave tilkendegav sig i den grad for mig, at jeg selv den dag i dag, 60 år efter, kan bære dette vidnesbyrd, som om jeg selv havde været i den hellige lund og selv haft denne forunderlige oplevelse, som vi kalder den første åbenbaring, og jeg kan vidne om, at Mormons Bog virkelig er Guds ord.

Ja, vor himmelske Fader hører virkelig de bønner, som hans unge mennesker beder, og han svarer os meget ofte gennem sine præstedømmeledere og andre gode mennesker. Må vi høre godt efter, når de taler til os. Må vore tanker og gerninger være af en sådan karakter, at vi kan bede Helligåndens bekræftende Ånd komme ind i vores hjerte og tanker. Jeg er evigt taknemmelig for den støtte og det vidnesbyrd, jeg fik som ung mand i Det Aronske Præstedømme. □

GAVEN

ANTONIO KAULLE

ILLUSTRERET AF PERRY VANSHELT

På min vej ud ad den støvede, brasilianske landevej, strejfede tanken om en bestemt dag i min barndom mig. Nu var jeg medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg tjente Herren som missionær. Men omgivelserne førte mine tanker tilbage til en kærlig tante, en dejlig dag og et løfte, jeg havde givet.

Tante Rocilda og hendes familie boede på en stor gård. Vores familie, betød meget for os, og vi elskede at besøge tante Rocilda. Eftersom en dag på landet betød en dag fritaget for hverdagens jag, glædede jeg mig altid til vores besøg på landet – især når vi skulle besøge tante Rocildas gård. Jeg fornemmede, at én af hendes største fornøjelser i livet var at glæde mig.

Der var især en dag, hvor jeg havde leget meget og udnyttet enhver mulighed, jeg havde, for at nyde besøget på gården. Tante Rocilda havde givet mig en fisk, som jeg skulle tage med hjem, og det var som om, at hun dén dag viste mig større kærlighed end nogensinde.

Da jeg skulle afsted, gav jeg hende et knus og et løfte. Jeg ville så gerne gengælde hendes kristne kærlighed til mig. „En dag," sagde jeg med en drengs oprigtighed, „vil jeg tage til São Paolo, og der vil jeg købe dig en stor gave."

Under min opvækst falmede min drøm om São Paolo aldrig, skønt erindringen om mit løfte gjorde det. En dag hørte jeg, at tante Rocilda var død. I min sorg huskede jeg mit løfte til hende og var bedrøvet over, at det aldrig lykkedes mig at opfylde det.

Jeg kom dog til São Paolo, hvor jeg mødte to sidste dages hellige missionærer. Efter min dåb arbejdede jeg på at komme på mission og på at få templets velsignelser. Da jeg ankom til MTC (missionærernes træningscenter) i São Paolo, mindedes jeg min tante. Hvad var mon den største gave, jeg kunne give hende? Jeg havde et stærkt ønske om at dele evangeliets velsignelser med tante Rocilda, og jeg sørgede for at få udført tempelordinanserne i hendes navn.

Selv om tante Rocilda aldrig fik den „store gave" i sit jordiske liv, så føler jeg, at hun har modtaget en endnu større, evig gave. ☐

Ægtepar fra Filippinerne kaldet som missionærer

Manila, Filippinerne. De første filippinske missionærægtepar er nu kaldet til at arbejde i deres eget land.

Ældste og søster Carmilino Cawit arbejder i Davao missionen i Filippinerne, og ældste og søster Ramon Mariano arbejder som tempelmissionærer i Manila templet.

Ældste Cawit, 66 år, var præsident for staven i Cadiz, før han blev kaldet. Han og hans hustru, Alicia Lim, er pensioneret fra offentlig tjeneste. Ældste Mariano, 34 år, og hans hustru, Annabelle Asilo, der er medlemmer af Quezons femte ward, var professionelle entertainere, da de blev kaldet.

Svensk radiokoncert

Väster Hanninge, Sverige. Hver søndag aften samles mellem 100 og 150 mennesker i Väster Hanninge kirkebygning ved siden af templet i Stockholm for at overvære den musikalske underholdning, som lokale kirkemedlemmer står for. På programmet er der voksen- og børnekor samt solister, der underholder med opera og klassisk musik, der passer sig for sabbaten, fortæller Bo G. Wennerlund, der er informationschef i Sverige.

„Det er blevet en vigtig kulturbegivenhed her i kommunen," fortæller bror Wennerlund. „Vi har flere gange haft besøg af kommunale embedsmænd til koncerterne." Aviser og radiostationer i lokalområdet fortæller regelmæssigt om programmerne. I september begyndte de at optage koncerterne på bånd, og de bliver nu udsendt i radioen hver mandag morgen.

Primary på Elfenbenskysten

Abidjan, Elfenbenkysten. Det første nadvermødeprogram er blevet afholdt i Abidjan med 14 primarybørn og 3 ikke-medlemmer.

„For de fleste af børnene var det første gang, de deltog i et program," siger Chirley Arnold, som bor i Abidjan sammen med sin mand, Doug, og deres tre børn: Crystal, Spencer og Sarah. „Vi er en lille enhed i Kirken med omkring 78 medlemmer. Vi har meget få børn, og derfor havde nogle af dem 3-4 opgaver hver i programmet."

Programmet foregik på fransk, som er det officielle sprog på Elfenbenskysten. De havde ikke den franske udgave af det nadvermødeprogram, som Kirken har udarbejdet, derfor blev det oversat fra engelsk af de lokale medlemmer, Arnolds og Pangu Okito. Terry Broadhead oversatte yderligere to vers af primarysangen „Mormons Bog", som børnene nød at gøre bevægelserne til.

De ofrer sig for at tjene

São Paolo, Brasilien. En stadig større gruppe lokale missionærer bliver oplært på missionærernes træningscenter i São Paolo, Brasilien, fortæller præsident C. Elmo Turner. Præsident Turner og hans hustru, Lois, siger, at mange af missionærerne yder store ofre for at kunne tjene som missionærer. En ung mand opgav en lønforhøjelse på 120% og et stipendium for at gå på mission, og en anden solgte sin store lastbil for at finansiere sin mission. En søster, der er advokat, opgav sin advokatvirksomhed for at tage imod en missionærkaldelse.

Når missionærerne forlader træningscentret, giver præsident og søster Turner dem hver en Mormons Bog, som de kan forære væk. Mange af bøgerne er skænket gennem Mormons Bogs familie-til-familie-program, sagde præsident Turner.

JOSÉ AVANDRO PONTALTI UDFØRER EN MISSION I SAO PAOLO, BRASILIEN

Fodboldspiller vælger at tage på mission

São Paolo, Brasilien. José Evandro Pontalti var lige ved at få opfyldt den drøm, de fleste brasilianske drenge har, om at blive professionel fodboldspiller, da han besluttede sig til at udføre en fuldtidsmission.

José spillede for en mindre fodboldklub i Cambara, Brasilien, da han lærte Kirken at kende gennem sin holdtræner, bror Alcides dos Santos Goncalves. Bror Goncalves talte med holdet om Bibelen, familieforhold og lignende emner. Derpå flyttede han.

José begyndte at læse Mormons Bog og fik hurtigt et vidnesbyrd. Kirken var endnu ikke organiseret i Cambara, så han måtte rejse til Bauru, i nærheden af São Paolo, for at blive døbt.

Mens han var i Bauru spillede han med i en fodboldkamp og blev udnævnt til holdets bedste spiller. og fik et tilbud fra Regatas do Flamengo, et professionelt fodboldhold. Efter at han som 21-årig i nogle måneder havde været reservespiller og havde forberedt sig på at blive professionel, besluttede han sig til at tage på mission. Selv om klubbens ejer og trænere forsøgte at fortælle Jose, at han måske opgav en lovende karriere, ville han ikke ændre mening.

Skønt nogle mennesker ikke kunne forstå, at ældste Pontalti traf den beslutning, så „er jeg meget glad for at arbejde i São Paolos søndre mission".

Tjeneste og kærlighed

Badalona, Spanien. Man kan ikke adskille tjeneste og kærlighed, når man taler med de unge piger i Badalona ward i Spanien. der ligger i udkanten af Barcelona.

Organisationen Unge Piger, sørger for, at alle pigerne bliver kontaktet før enhver aktivitet, skønt de fleste af dem ikke har telefon og mange bor over 48 kilometer fra kirken. Hvis en pige ikke kommer, vil de andre sikre sig, at der ikke er noget galt.

Deres hjælp gælder ikke kun kirkemedlemmer. Pigerne er blevet enige om at hjælpe til på et hjem for handicappede (for både børn og voksne). Sara Lopez Garrido, 15 år, taler på alle pigernes vegne, når hun siger: „I begyndelsen var jeg nervøs, fordi jeg ikke vidste, hvordan jeg ville reagere, men jeg blev hurtigt klar over, hvor meget disse mennesker trænger til kærlighed. Det har hjulpet mig til at blive et bedre menneske, til at give af min tid og til at engagere mig i deres tilværelse."

Evangeliet har været til stor velsignelse for disse unge piger, og de velsigner andres tilværelse ved deres kærlighed og tjenestegerninger.

Fra redaktionen: Har I en lignende fortælling om, hvad de hellige eller Kirken i jeres område gør, bedes I venligst skrive og fortælle os om det. Send jeres indlæg evt. med foto til: Stjernens redaktion, Hans Egedesgade 2, 2200 Kbh N. Mærk Kuverten „Verden rundt". Skriv venligst det fulde navn på de personer, som forekommer i beretningerne, samt hvilken ward og stav de tilhører. Skriv også dit eget navn samt din adresse.

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Bogen i mit skab

CLIFFORD E. COLEMAN

„Hvordan er det, den bog påvirker mig?" Tænkte jeg. „Er den fra djævelen eller fra gud?"

For flere år siden fik jeg besøg af to sidste dages hellige missionærer i Marshall i Texas. Men jeg fortalte dem høfligt, at jeg ikke var interesseret. Jeg var bange for, at jeg ikke kendte nok til Bibelen til at kunne bedømme det, de fortalte mig, og jeg var meget nervøs for, at de ville spørge, om jeg ville bede bøn. De gav mig en Mormons Bog. Men da jeg slog op i den og så nogle navne, som jeg aldrig før havde hørt om – Lehi, Nephi og Alma – lukkede jeg den omgående igen og lagde den på en hylde i mit skab, hvorpå jeg glemte alt om den.

I de efterfølgende år skænkede jeg næppe religion eller åndelige emner en tanke. Men en aften blev jeg bekymret over min måde at leve på. „Hvis der virkelig findes en gud," tænkte jeg, „så vil jeg gerne vide det." Jeg besluttede mig til at gøre et ærlig forsøg på at finde ud af det, og jeg syntes, at det bedste, jeg kunne gøre, var at begynde at læse i skriften.

Jeg begyndte at studere Det Nye Testamente og gik til møder i en protestantisk kirke. Jeg nød det, jeg lærte der, men der var noget, som nagede mig. I Efeserne 4:5 læser vi om én Herre, én tro og én dåb – og dog havde jeg venner, der var af en anden tro og som hver især syntes at være tilfredse med deres egen tro. Jeg spekulerede på, hvordan de allesammen kunne være rigtige. Da jeg nævnte det for dem, lo de bare. „Det betyder ikke noget, hvad du tror," sagde de, „så længe du bare accepterer Kristus som din personlige Frelser."

Jeg kunne ikke stille mig tilfreds med den tanke og forsøgte at finde svaret i skriften. Men jeg kunne ikke finde svaret nogen steder, og det irriterede mig. Hvorfor stod der ikke bare i Bibelen, hvilken kirke der var den rigtige? Dernæst kiggede jeg i et leksikon, for at se om jeg kunne finde svaret der. Hvis jeg fandt ud af, hvornår de forskellige kirker var organiseret, tænkte jeg, så kunne det måske hjælpe mig. Jeg blev atter skuffet.

Så en dag fandt jeg den bog, jeg havde lagt på hylden i mit skab flere år forinden. Og jeg begyndte at læse i den. Denne gang syntes jeg, at den var interessant – så interessant, at jeg begyndte at fortælle mine arbejdskammerater om den. Jeg kunne ikke få den ud af mine tanker, ligegyldigt om jeg var hjemme, på arbejde eller i biografen.

Da jeg nåede det punkt, hvor jeg måtte vide om bogen virkelig kom fra Gud eller fra djævelen, overvejede jeg at bede om svaret, men jeg var bange for at blive bedraget. Derpå læste jeg skriftstedet i Moroni 10:4–5, hvor der står, at vi skal bede om at forstå det, vi læser i Mormons Bog. Jeg var stadig bange for, at svaret skulle komme fra Satan, men så kom jeg i tanke om et skriftsted i Bibelen, og det dæmpede denne bekymring:

„Er der iblandt jer nogen, som vil give sin søn en sten, når han beder ham om brød,

eller give ham en slange, når han beder ham om en fisk?" (Mattæus 7:9–10). Jeg ved, at det svar, jeg senere fik, virkelig stammede fra Gud.

Da jeg havde læst og studeret et godt stykke tid, tænkte jeg: „Mon ikke min præst kunne tænke sig at høre om denne bog?" Jeg var sikker på, at han ikke kendte den, for han havde aldrig nævnt den. Han var ikke interesseret! – til min store overraskelse. „Clifford," sagde han, „du føler det åbenbart som om, at du aldrig er blevet frelst." Så vi knælede ned på hans kontor og bad. Da vi rejste os, så han på mig, som om han ville sige: „Så, nu er alt i orden."

Jeg sagde: „Jeg føler det ikke anderledes nu, end da vi knælede ned."

„Tror du ikke på det, der står i skriften om, at enhver, der påkalder Herrens navn, skal blive frelst?" spurgte han.

„Jo," sagde jeg, „men jeg kan ikke gøre for, hvad jeg føler." Jeg havde det elendigt, da jeg forlod ham. Jeg følte det, som om jeg var kommet til kort, fordi jeg ikke kunne få ham til at forstå, hvad jeg følte for Mormons Bog.

Jeg fortsatte med at læse og studere. Somme tider måtte jeg holde op. Jeg kan ikke beskrive de mentale lidelser, jeg gennemgik i den tid. Jeg *måtte* vide, om den bog var sand. Jeg læste først i Bibelen, så i Mormons Bog – frem og tilbage, studerede og sammenlignede.

Så besluttede jeg mig til at tale med min præst igen. På et tidspunkt under en længere samtale, spurgte jeg ham, hvad der skete med mennesker, der døde, uden at have hørt om Jesu Kristi evangelium. Han så mig lige ind i øjnene og sagde: „Clifford, de dør og kommer i helvede." Jeg var også meget deprimeret, da jeg forlod ham denne gang.

Så en dag kom jeg i tanke om, at de missionærer, som havde givet mig Mormons Bog, havde fortalt mig, at den lokale grenspræsident havde en forretning i byen, og hvis jeg havde nogen spørgsmål, kunne jeg opsøge ham. Jeg besøgte præsident Murray Conley og stillede ham nogle spørgsmål. Jeg blev meget glad for hans svar.

Senere kom nogle medlemmer, fra den kirke jeg kom i, på besøg og fortalte mig, at jeg blev ført på afveje. Den næste aften kom præsten og hans hustru og besøgte mig. Men da jeg bad ham forklare Malakias 4:5-6 for mig, blev han vred og sagde, at jeg var blevet hjernevasket af mormonerne, og så kunne han ikke gøre mere.

En aften læste jeg 3 Nephi 14:13–14: „Gå ind ad den snævre port; thi den port er vid, og den vej er bred, som fører til fortabelsen, og de er mange, som går ind ad den;

thi den port er snæver, og den vej er trang, som fører til livet, og der er få, som finder den."

Jeg rejste mig fra min stol og gik udenfor. Derude, alene i mørket, kunne jeg se mig selv uden for den snævre port, som skriften omtaler, mens jeg vandrede frem og tilbage og var bange for at gå ind. I det øjeblik indså jeg, at jeg havde fundet vejen. Den aften talte Herren til mig, ikke som når vi taler med hinanden, men med en stille, sagte røst, som sagde: „Hvad vil du nu gøre ved det?"

Jeg besøgte atter præsident Conley for at fortælle ham, at jeg gerne ville døbes. Men han var i Salt Lake City. Jeg troede kun, at det var grenspræsidenten, der havde myndighed til at døbe. Jeg forlod forretningen og tænkte, at jeg kunne komme igen ugen efter.

I den uge satte Satan andre forhindringer i vejen for mig – han såede yderligere tvivl. „Skal jeg nu til at begynde forfra igen?" tænkte jeg. Da jeg havde kæmpet med min tvivlrådighed i tre dage, begyndte jeg at læse en bog, som jeg havde fået af præsident Conley – „Sandheden gengivet", af præsident Gordon B. Hinckley. Da jeg læste den, bar den samme ånd, som havde vidnet for mig om, at Mormons Bog var sand, også vidnesbyrd for mig om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var Herrens sande kirke.

Da præsident Conley kom hjem fra Salt Lake City, sagde jeg til ham, at jeg gerne ville døbes. Da vi den 19. oktober 1970 kørte til Gilmer i Texas, for at jeg kunne blive døbt, spurgte jeg ham: „Har jeg forstået det ret, når jeg, ud fra det, jeg har læst i skrifterne, mener, at jeg ikke er frelst, fordi jeg bliver døbt, men at jeg må holde ud til enden?"

Han sagde: „Det er fuldstændig rigtigt."

Jeg græd hele vejen til min dåb. Jeg følte stærkt, at Kirken var sand. Efter dåben følte jeg det ti gange stærkere.

Jeg har ofte spekuleret på: „Hvorfor mon mig? Hvorfor kender netop jeg sandheden, mens så mange andre gode kristne ikke gør det?" Og så kommer jeg altid i tanke om et skriftsted: „Søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer" (Lukas 11:9).

Nogle uger efter min dåb fik jeg det privilegium, at Helligånden atter vidnede for mig – stærkere end før. En morgen klokken ca. 3:00 satte jeg mig op i sengen med tårerne løbende ned ad mine kinder. Helligånden vidnede så kraftigt for mig om Mormons Bogs og Kirkens sandhed, at jeg måtte sige: „Herre – nu ikke mere, nu ikke mere. Jeg ved, at det er sandt."

Jeg ved virkelig af hele mit hjerte og hele min sjæl, at Mormons Bog er sand. Den førte mig til den levende Gud, til hans Søn, Jesus Kristus, og til hans kirke, som ledes af en levende profet. ☐

Clifford E. Coleman er medlem af Midlands 3. ward, Odessa stav i Texas.

MALERI AF GARY KAPP

„NOA FORLADER ARKEN" – AF HARRY ANDERSON.

DA VANDSTANDEN VAR SUNKET TILSTRÆKKELIGT TIL, AT DER VAR TØRT LAND, FORLOD NOA, HANS FAMILIE OG DYRENE ARKEN FOR AT OPFYLDE JORDEN. GUD SATTE EN REGNBUE PÅ HIMLEN, SOM ET TEGN PÅ AT HAN ALDRIG MERE VILLE ØDELÆGGE KØD VED EN OVERSVØMMELSE. NOA OG HANS FAMILIE BYGGEDE ET ALTER OG SENDTE GUD ET TAKOFFER. (SE 1 MOSEBOG 8–9).

De unge på St. Thomas nyder deres særprægede paradisø i Det Caribiske Hav. De støtter hinanden og elsker at fortælle andre om evangeliet. (Se „Alt i orden").

PB MA 9006 DA